

BOHEMIA
Zeitung der Tschechischen
Demokratischen Federalisten

Journal of Czech Democratic
Federalists

REDAKTION
Köln-Ehrenfeld
Hansemannstr. 54-58
Telefon 5 58 38

Bohemia

Číslo 77 ÚNOR 1958

LIST ČESKÝCH DEMOKRATICKÝCH FEDERALISTŮ

ZA KAŽDÝ DOLAR ASPOŇ SLOVO PRO SOCIALISMUS

IDE O KOMUNISTY V RFE

„Americký novinář Fulton Lewis pozval si na svůj program dobře známého politika, býv. kongresníka Charlese Kerstena, aby mu řekl o svých zkušenostech se socialisty v RFE. Kerstenův výbor totiž svého času vyšetřoval poměry v RFE a sám Kersten byl v Mnichově. Charles Kersten prohlásil, že podle jeho přesvědčení a zjištění česká socialistická klika je nejsilnější mezi socialistickými skupinami v RFE. A dodal, že je přesvědčen, že F.

Peroutka a jemu podobní nechtějí bojovat proti komunismu, ale chtějí jen zaměnit jeden komunistický režim za režim jiné komunistické vlády. Fulton Lewis se otázel Kerstena, zda nemyslí, že RFE by se mělo raději nazývat Radio Socialistické Evropy nebo Radio Titoistické Evropy. Kersten odpověděl, že je tobo názoru, že je to Radio Coexistence Europe, což je v podstatě to samé, co má na mysli komentátor Lewis.“ — („Jednoty“/USA. 22. 1. 1958.)

Fulton Lewis je přímý a odvážný americký žurnalista, který již měsíce publikuje v „New York Mirror“ a v řadě dalších vedoucích amer. listů, jakož i na televizi, pravdu o poměrech v čl. odděl. rozhlasu „Svobodné Evropy“. Předkládá americkému lidu tu holou pravdu, kterou o RFE píšeme v „Bohemii“ již 6 let. Jelikož se však jedná o známého amerického publicistu, má tato pravda v USA mnohem větší ohlas, než když ji říkájí, křičí a řvou do světa žurnalisté exilní — ač bez dosavadní vytrvalosti a statečnosti žurnalistů exilních by ona pravda o RFE zanikla vůbec. A jelikož Fulton Lewis nám vystoupil na pomoc právě dnes, kdy posice RFE je již tak zviklaná, je zcela pochopitelné, že vedení RFE se chytá každé bezvýznamné satky nepřesnosti, aby z ní uměle vyrobilo břevno a otřáslo věrohodností Lewisových údajů.

Známe ty metody, kdy chytíte chlápka při krádeži za ruku a on vám začne drze tvrdit do očí, že jste mu chtěl jen políbit pravici a že jste ještě říkal „nazdar, kamaráde!“ Často, přesto bylo již řečeno, že je to boj proti větrným zámkům, tudíž boj marný. To však nesouhlasí. Je to boj jen proti otřilým lidem, kterým když plivnete do oka, tedy s úsměvem poznamenají, že poprchá. Tato okolnost však nesmí odradit poctivé exulanty od dalšího vytrvalého boje za pravdu.

Fulton Lewis prohlásil, že v čl. oddělení RFE převládají živly se socialistickou, komunistickou a i komunistickou minulostí a že se spolupracovníků RFE se vrátila již řada do CSR a z toho byla opět část komunistických agentů. Vedení RFE tato obvinění popírá, popírá a popírá. Rozesílá na stovky adres amerických senátorů, kongresníků a veřejně činných osobností připsy, v nichž tvrdí, že Lewisem a námi odhalovaná pravda není pravdou. Aby tedy bylo zcela jasno, předkládáme veřejnosti nevyvratitelné důkazy, které oti-skne v serii článků o neudržitelných poměrech v RFE.

Reditelem čl. odděl. RFE je již od prvního dne, kdy RFE zahájilo činnost, Ferdinand Peroutka. Je to levicový „hradní“ žurnalista, který již před II. svět. válkou psal v „Přítomnosti“, „Lidových novinách“ a j. jiných soci-

alistických časopisech kladně pro socialismus a pro Benešovu prosovětskou politiku a umožňoval tak pozdější nástup komunistů k moci a tím i rozšíření sovětského vlivu v Evropě. V r. 1951 bylo v exilu rovněž uveřejněno, že Peroutka měl před II. svět. válkou uveřejňovat články také v komunistickém časopise „Pražská Moskva-Paříž“, proti čemuž se Peroutka dodnes ani slovem neohradil. Je to tedy pravda?

Po II. světové válce svlékl pan Ferdinand frak a stal se z něj pěvec Velkého socialismu neboli nádeník, upravující cestu komunistické ulici. Pro ukázkou přinášíme jen několik citátů z Peroutkovy knihy „Tak nebo tak“, vydané u Borového v Praze r. 1947:

Přehled zahraniční politiky

Nové asijské a africké státy, vyrostlé z hrotačích se koloniálních panství Evropy, způsobují dnes Západu mnohé starosti. Touhu po samostatnosti u těchto národů zneužívají Sověty plánovitě nejen politickými zbraněmi, nýbrž i vhodnými hospodářskými půjčkami a dosahují vlivu ve státech a hnutí barevných národů, které dříve byly ovlivňovány jen západním hospodářstvím a kulturou.

Americká družice, vyslaná konečně do vesmíru, poněkud sice uklidnila rozčarování světa nad ztrátou technické priority USA, ale nepřispěla zatím ani k likvidaci náznaků „malé hospodářské krize“ v USA a Kanadě, ani k obohacení politického repertoáru Západu v diplomatickém souboji se Sověty.

Jak plán Rapackého k vytvoření středoevropského pásma bez atomových základen, tak i sovětská snaha po nové „ženevské“ konferenci s představiteli svobodného světa, sledují všeobecné uznání „status quo“ všude tam, kde komunismus zapustil jakýmkoliv způsobem své mocenské kořeny. Rozdělování území v politickém souboji mezi Západem a Východem, po II. světové válce tak oblíbené, pokračuje. Vedle spojení Egypta a Syrie v jeden „neutrální“ arabský stát, byla vytvořena prozápadní federace iracko-jordánská, a Indonésie se štěpí na část demokratickou se stře-

Na str. 33. přesvědčuje českého člověka o velikosti bolševismu a ve své servilnosti jde tak daleko, že bolševickou revoluci přirovnává dokonce ke křesťanství:

„Poděl cestu, již prošla ruská revoluce, tli nespělná prorocství jejich nepřátel. Ona je jedním z dějinných impulsů, tak velkým jako reformace a francouzská revoluce, snad tak velkým, jako křesťanství!“

Na str. 37. znovu a znovu opakuje poctivému českému člověku, který svým zdravým instinktem pocítil strach z komunismu, že je hlupák, když nechápe epochální velikost komunismu:

„Co jest její (rozuměj: ruské revoluce) (pokračování na str. 6.)

diskem na Sumatě, a na území ovládané pro-komunisticky orientovaným Sukarnem.

Tvrdošíjností Francie je politická solidarita Západu podrobena těžkým zkouškám, neboť Francie se nechtěe vzdát své moci v Alžírě a neotálí používat i problematického způsobu boje, jako tomu bylo při bombardování tuniské vesnice Sariat-Sidi-Jussef, což svobodný tisk označuje jako „ránou do tváře Evropy“. Z podobných případů těží hlavně silné opozici strany, které kritizují zásadní protisovětskou politiku svých vlád a vynucují si často, přímo nebo nepřímo, koexistenční ústupky, jako důkaz „dobré vůle v mírovém soutěžení“. Jen tak je možno vysvětlit podepsání americko-sovětské kulturní dohody a uvolňování US obchodu se sovětským blokem, který je sice nepatrný, ale jeho stoupající tendence je příznačná. (V r. 1956 pouze 8.8 milionů dolarů, 1957 již 40.76 mil. dolarů.)

Západ je dnes ve zvýšené míře otravován nejen místními komunistickými stranami a pátými kolonami, nýbrž i stále častěji se projevujícími „názory“ jinak vážených osobností typu G. F. Kennanta. Ty ženou svobodný svět do nové koexistence s komunismem, na kterou by méně doplatila komunistická totalita, jako spíše svoboda často unaveného či pohodlného západního občana.

Vl. Pekelský.

Neveselé vyhlídky

L. NICOL (USA)

Nový rok 1958 dostal do vlnu velmi chmurné vyhlídky. Na Západě se množí hlasy, že je nutno opět učinit pokus o vyjednávání se Sovětským svazem. Námětem má být staronová formule o koexistenci.

Západní svět říká, že nechce válku. Alternativou je pak koexistence. To neznámá ovšem nic jiného, než dostati se dříve či později pod komunistickou kontrolu. Toho si Západ rovněž nepřeje. Přesto však nejmocnější člen západní rodiny, USA, je zevně i zevnitř napadán pro svůj protisovětský postoj. Na Spojených státech je žádáno, aby svolily k novému vyjednávání a dokonce se navrhuje uzavření paktu o neútočení. Těžko nepsati satiru, kdo je obeznán s filosofií komunismu a kdo nezapomněl na zrušené závazky a slavnostní sliby Moskvy. Je s podivem, že navrhovatelem není nikdo jiný, než britský premiér. „Nic se nemůže zrušit a snad se něco získá“, říká. Podobné argumenty slyšeli jsme ovšem znovu a znovu od skončení II. světové války. Po neúspěšných pokusech o vyjednávání s Moskvou je jasné, že nanejvýš možno dosáhnouti koexistence moskevského pojetí. To znamená především a při nejmenším status quo, jenž prakticky opět vyústí v definitivní porobení národů za Železnou oponou. Později pak přijdou nové požadavky. Je třeba opět citovati Lenina: „Dokud bude existovati kapitalismus a komunismus, nemůžeme žít v míru!“ Chruščev pak přislíbil Američanům, že jejich vnuci budou již žít v socialismu, a výrazněji pak dodal: „Fohíbíme vás!“

Nebezpečí komunismu však není představeno jen vojenskou hrozbou Moskvy, ale daleko více jeho základní filosofií, která popírá Boha, čini člověka materialistou a zavrhne vrozenou důstojnost a hodnotu lidské individuality. Na tomto bezohledném, nemorálním a materialistickém základě komunismus pak staví budouv, jež zničí jakékoli civilisované, etické a duševní hodnoty.

U vědomí svých konečných cílů, jež Sověty nikdy neopustily, je samozřejmé, že navrhují stále nová vyjednávání. Co nemohou prozatím dosáhnout, docílí bez námahy koexistencí. Je jasné, že tato idea stala se pro přítomnou dobu jejich základní strategií. Snad dokonce svolí k nějakému tomu odzbrojení a zatím co Západ bude ukolébán k spánku, Sověty zmenší své výdaje na konvenční zbraně a přenesou je na zručnou propagandu, politicko-ekonomickou válku a samozřejmě na nové výzkumy na úseku raket a na poli nukleárním. Jakmile pak Sověty se budou domnívat, že si porobí Západ vojensky, přestanou mluvit o koexistenci a udeří.

Západní civilizace je proto právě dnes v nesmírném nebezpečí, dnes, kdy se má opět rozhodnout, co dělat. Tragedie spočívá v nepřijemné skutečnosti, že čas nepracuje proti Sovětům, nýbrž pro ně. Když ponecháme stranou promarněné příležitosti Západu těsně po pádu Německa, nemůžeme nevzpomenouti, že v korejské válce nebylo gen. MacArthurovi dovoleno vítězně ji ukončit. To mylné rozhodnutí bylo pak později sledováno nešťastným zákrokem USA u příležitosti anglo-francouzské intervence v Suez. Téměř současně pak další faux pas při maďarské revoluci. Když byly tehdy západní velmoci — a zejména USA — zaslaly Sovětům notu, že vstup sovětské armády do Maďarska bude znamenat okamžitou vojenskou intervenci se strany Západu, pak by se byl světový vývoj na sklonku 1956 obrátil příznivým směrem. Vojenská převaha Západu od té doby zjevně zmenšila, a dojde-li ke koexistenci, pak se pomalu, ale jistě rozplyne. Je nepřijemné pomyslně na to, co přijde.

BLAHOPŘÁNÍ

K 82. NAROZENINÁM DR. K. ADENAUERA

Zástupci Ústředí českého dem. exilu a redakce „Bohemia“ zaslali německému spol. kancléři Dr. K. Adenauerovi tento blahopřejný přips:

„Velevážený pane spolkový kancléři, dovolte, abychom Vám vyslovili k Vaším 82. narozeninám naše nejpřímější blahopřání. Necht Vám všemohoucí dá pevně zdraví a mnoho dalších úspěchů ve Vaší zodpovědné práci. Antikomunistická většina českého národa, stejně jako exil, chováji velkou naději, že Vaše obdivuhodná práce podstatně přispěje rovněž i k osvobození Československa od komunistické diktatury.“

... ale my nesmíme ztratit odvahu!“

Z „Hartford Times“, USA

Slovo k veřejnosti

První číslo „Bohemia“ v tomto roce má menší zpoždění, které se však snažíme vyhradit novou úpravou našeho časopisu. Chceme zlepšiti kvalitu „Bohemia“, aby uspokojila všechny kvalitu, žijící ve svobodném světě, kteří bez ohledu na délku pobytu v cizině neztratili dosud zájem na událostech v CSR i v exilu. Budeme pokračovati v přirozené tendenci spojení exilu s nekomunistickými starousedlíky a doufáme, že všichni naši spolupracovníci nám v tomto dosti nesnadném úkolu pomohou. Je mnoho předsudků na obou stranách. Budeme stále prosazovat náš politický směr, naši kritiku českých politických cest z nedávné minulosti, náš naprostý odpor vůči levicovému socialismu a komunismu a budeme i nadále vítit kalné nebo stojaté vody, které by mohly přivést exil nebo i všechny české v zahraničí do stavu musejní rekvizity.

V diskusi předložíme svým čtenářům názory o budoucích poměrech v Českých zemích po porážce komunismu. Samozřejmě chceme k těmto programovým otázkám uveřejňovati i tolerantní hlasy našich politických odpůrců, s jedinou výhradou, že nebudou sledovati cizí, nečeské zájmy.

V „Bohemii“ bude i nadále propagována další zásada: pravda, i když není vždy příjem-

ná — a nebudeme používat krátkodeché propagandy, která odstupem doby je tak škodlivá, že již dnes zdemoralisovala řadu našich krajanů. Dnes, ve světovém zápasu svobody s komunismem, nestačí totiž již jen dobrá vůle a cit k svobodě domova, nýbrž je třeba mít i rozumové uvědomění, které přijímá vývoj ve všech otázkách, jež se nás týkají. Na každou otázku je nutno mít odpověď. Chybí-li, nastává ochabnutí zájmu a v našem případě odpadnutí českého exulanta ze společné fronty.

Všichni občas cítíme tíhu a zmatek v našem těžkém a dlouhém exilním životě a jen nemilosrdná analýza všech problémů nám může pomoci. Exil se již dost vyžil v přeludech, které mu záměrně a z profese předkládali jobisté z RSC a RFE. Následkem: časté mizerie exilu aneb vyžívání se v lokálních a osobních sporech, a není potom divu, že mnozí exulanti nejsou obyvatelstvem svobodného světa bráni vážně. I mnozí z nás se za první republiky dívali povýšeně na nervosní exulanty z Ruska, Ukrajiny, Gruzínska, Turkestánu atd.

Léta 1958 a 1959 budou s největší pravděpodobností pro náš exil poslední možností, zda nám podaří udržet nezaprodaný vliv na osud Čechů, dnes v zahraničí a zítřka ve vla-

Diskusní příspěvek Emila Ludvíka „O našem prvním osvobození“ v „Bohemii“ č. 76 je výborným varovným mementem celému českému exilu, jenž často přehlíží nejzákladnější předpoklady správného poznání dějinných skutečností – zvláště pak objektivitu. Vexilních časopisech se naše národní dějiny, jež tak silně, ne-li převážně, spoluročovaly národní, státně-politický program, často nejen vykládají, nýbrž i ličí způsobem, jenž se přiči nejzákladnějším požadavkům dějepisným.

Uvedme zcela namátkou určité perličky. Jistý zámořský exilní list napsal: „První Habsburk na českém trůně (jméno jsem zapomněl) se ocitl v rozporu s českým národem, jehož většinu tvořili náboženští reformisté.“ Se stejným klidem dal jiný časopis z jiné zámořské země československým studentům ze Slovenska a Podkarpatské Rusi studovat na středověkých italských univerzitách. Jistý pisatel s akademickým titulem doporučoval polsko-československou unii, jelikož oba národy mají bohatý selský stav. (Existence radikální levé agrární strany „Wyżolnienie“, lubelská „pacifika“ před zhruba 20 lety, jakož i skutečnost, že tehdy na polském východě mnozí polští sedláci z nouze pili sirky, to vše se nehodí do krámu – tedy neexistuje!) Podle téhož pána by ve středoevropské federaci mohli Čech být navíc „nočním hlídačem“. Abychom tento komický výpočet nezájímavosti dovršili, připomeňme, že jistý zámořský list sledal, že v době I. světové války byl habsburský dvůr „nevěstincem“. Nepochybujeme o tom, že Dobner, Palacký a Pekař se na věčnosti po přečtení těchto výkřevů zdvojnásobí omluvu Václavovi Hájkovi z Libočan slovy: „Odpust nám naši kritiku, vždyť jsi zvítězil nejen doma u komunistů, nýbrž i u valné části emigrace!“

Kritický čtenář jistě chápe, že zde naprosto nebeží o to, abychom si na březích Murray, Mississippi nebo Isaru v bezesných nocích opakovali české krále nebo na dvě stě rakouských ministrů po r. 1867, nýbrž čistě o to, abychom nedělali t. zv. dějiny podle potřeb okamžité politické situace. Je samozřejmé, že rozumný státník a politik bude se při projednávání ústavních a správně-organizačních předloh zákonů ohlížeti také na dějinný vývoj a že bude velmi důležité, abychom psychologické předpoklady účinnosti chystaných předloh zkoumali podle mentality širokých vrstev, prakticky vyjádřené v politickém dění posledních dob. K tomu ovšem potřebujeme dějepisectví, společenskou vědu a publicistiku objektivní.

V době prvního ČSR bylo velmi osudné, že se právě moderní české dějiny nejen vykládaly, nýbrž i ličily velmi často předpojatě nebo chceme-li s apriori zaujatého stanoviska. Zatím co se právě vynikající čeští historikové většinou vyhýbali ličení prvního osvobození, vrhli se straníci „takéhistorikové“ – a bohužel i někteří mladší historikové – pod vedením archivu ministerstva zahraničí na tento úsek českých dějin, jenž byl národu podáván jen podle potřeb současné situace. „Bohemia“ přinesla četné doklady o „vyřízení“ Dr. Václava Vondráka, Emil Ludvík připomněl obdoby Milana R. Štefánika, jehož se tak aktivně účastnil Ferd. Peroutka. Jestliže

Osvobození a objektivnost

UNIV. PROF. DR. R. WIERER

si někdo dovoilil nějakou kritiku jednání určitých osobností v době I. světové války, pak vyrazily přímo na povel synchronicky „České slovo“ křiklavě, „Národní osvobození“ Dra. Lva Sychravy s osočováním, a „květ české žurnalistiky“, „Lidové noviny“ Jaro Stránského, způsobem, jenž se velmi blížil denuncování. Studium vídeňských archivů, nezbytné pro poznání českých dějin před r. 1918, zprostředkoval a ovšem důsledkem toho také kontroloval výše zmíněný archiv čsl. ministerstva zahraničí, jenž byl velmi málo ochotný, přišel-li zájemce nezávislého ducha. Tak si vysvětlíme, že proti Dr. Karlu Kramárovi, Jiří Stříbrnému atd. se pojednou zhloubí vídeňských archivů zčista jasná vyskytly dokumenty a že dokonce Dr. Jaro Stránský zdůrazňoval při jednom soudním řízení z dvacátých let zájem čs. ministerstva zahraničí (čti Dr. Ed. Beneše) na jeho řecké „očistné kampani“, a že též politik na jedné brněnské schůzi proti opozičním ukázal na aktovku se slovy: „Tady mám plno dokumentů proti vám!“

Pochopitelé jsou tyto věci vzpomínky z nedávných, ale v jistém směru jistě zapadlých časů. Jenže, bohužel, nezůstaly bez důsledků. Ve vídeňských archivech před r. 1938 čeští badatelé narazili na pochopitelnou nedůvěru a na omezení, vyvolané zájmem, jež ráčil pan ministr zahraničí Dr. Ed. Beneš a jeho dvorní historikové a publicisté věnovati archivům města a státu, s nímž přece bylo v r. 1918 oficiálně skoacováno. Než daleko horší skutečností je, že komunističtí historikové dnešní ČSR, kteří jakkoli nadáním slabší,

vykají přirozenou vlastností všech komunistů, osočováním a denunciací, také v dějepisectví, mohou se od svých uvedených nekomunistických, vědeckých i publicistických předchůdců mnohem naučiti. Dnešní archivní úředníci v ministerských archivech československých ještě intenzivněji vyhledávají kompromitující neboli lečtivé doklady proti osobám, jež upadly v nemilost u pražského nebo dokonce moskevského vedení. Tímto způsobem se táhne červená nit jisté „tradice“ od Edvarda Beneše a jeho „vědecko-publicistického“ štábu až k Ant. Novotnému a jeho soudruhům „vědcům a publicistům“!

Chceme-li v budoucnosti sejmouti brýle mámení s očí školní a studijní mládeže na straně jedné, a čtenářů recenzi a novinářských článků na straně druhé, musíme jít cestou, naznačenou Emilem Ludvíkem, a poznávaní i kriticky srovnávaní. Přitom pochopitelé dojdeme v mnohém k rozdílným názorům: budeme na př. zrovna přičítati hlavu zájem na rozbití Rakouska-Uherska a na zemožnění vytvoření nové podunajské federace nikoli Francii (zde bylo ministerstvo Ribotovo v r. 1917 svým postojem výjimkou a zde se tendence eventuální federaci příznivě vyskytly ještě v letech 1939/40), nýbrž Rusku a docela zvláště a konkrétně Itálii, jejíž nároky na Terst, střední Tyrol, Gorici, Istrii, Rijeku a Dalmácii vyvolávaly existenci životaschopné federace. Než tyto odlišnosti jsou druhotné. Rozdílná mínění, svoboda, demokraticky prosazovaná, jsou prospěchem, neboť nás konkrétně přibližují velké zásadě Pekařově: „Pravdu – padni, komu padni!“

‘ZETOR’ A ‘ŠKODA’ V ARGENTINĚ

Špatný stav traktorů

Zádné pomlouvání. Stalo se a deníky, jako „La razon“, „El pueblo“ a j., to sdělily argentinské veřejnosti. Úředně byl zakázán další prodej automobilů značka „Škoda“. Majitelé těchto nákladních vozů ustavili společnost, která se dožaduje vrácení plné částky peněz, jež za auta byly zaplacené a navíc požadují náhrady za ušlý zisk. Jak je světu již známo, nákladní vozy „Škoda“ neslouží a čs. vyslanectví v Argentině až dosud potíchu vrátilo pět obnosů těm, kteří zase potíchu přišli ohlásit, že motory se rozspaly, praskly bloky atd. Nyní čs. vyslanectví nabízí výměny motorů, majitelé vozů však na to nepřistoupili. Z vykládaných skříní jsou také staženy motorky „Jawa“ a deníky velmi kriticky referují o dnešním stavu strojního průmyslu. Je to až dosud nejvážší rána, jakou komunistická průmyslová inteligence dostala v Jižní Americe, kde jsme až dodnes měli přední kvalifikaci a kadeš luhovary, cukrovary, mlýny, cementárny, sklápěcí mosty, jeřáby, auta atd., měly skvělou pověst.

Dnes jen do samotné Argentiny jezdí stovky čsl. delegátů. Jeden se nedávno i s dětmi

ubytoval v hotelu „Kontinental“. Děti hned po příchodu do luxusní haly dostaly na koberec kotmelce, načež po zájmu hostů bylo zjištěno, že onen muž býval kdysi holičem. Jeho skvrnitý obličej, ačbyť jeho cizineckých papírů, by ho kvalifikoval pro útulek postižených leprou.

ČSR dodala do Argentiny již mnoho tisíc traktorů „Zetor“, které z těch všech značek se nejlépe osvědčují. Obchod s nimi byla velká šmelina. Traktor byl prodáván i za 50 tisíc pesos, když nákupní cena nedostoupila ani 12 tisíc. Pan Nobrega, jako reprezentant dovozní firmy, vydělal spoustu milionů. Dále prostředníci vydělali mnoho milionů a když Peron měl jednou dobrý nápad a týden šlapal na šmelinu, reprezentant Škodovky, ing. Uvarov, který z každého traktoru dostával od kupujícího 5 tisíc pesos, klesl raněn mrtvicí. A kluci na čsl. vyslanectví, kteří učili slečnu pana Nobregy český, ani se nezajímali o své úřednické platy. Šlechta v cizině přece nepatří k lidu, který je doma skutečně pracující – a běda, kdo by se ulejal anebo měl moc řeči!

Ing. C., Argentiná.

a i proti svému vlastnímu přesvědčení, připravovali se na aktivní boj za socialismus, který z vlastní vůle uskutečňovat nechťeli. Za to byli tu a tam odměňováni majetkem, který byl oddán jiným spoluobčanům.

Postavení lidu v ostatních stranách bylo však ještě mnohem trapnější a mnohde i sami vedoucí funkcionáři stran byli jen nástroji v rukou Benešových. Loutkami, jejichž popularity užívala Národní fronta k utlumení případného otevřeného odporu neb bojovnějších projevů nespokojenosti zdeptaného lidu.

Konkrétně vzpomínám jednoho z bývalých ministrů, kterému komunisté v únoru 1948 zabránili v útek za hranice. V r. 1947 prohlásil ve společnosti, že se probouzí z těžkého politického spánku, když už jeho jméno je vepsáno na listinu osob, které se na národě velmi těžce provinily. Věřil v návrat českých starostů na naše vesnice a nemohl už jasněji odsoudit celou tu podivnou národně-frontovní společnost, nařizující samozvaným z národních výborů, aby moc na sebe strženou užívali ke škodě svých bližních.

Nemá smyslu opakovati, co v únorových dnech řekl ti neb oni. Národ mlčel, protože náhubek, navlečený mu pomocí průmyslného zločinu, promluvil mu nedovolil. Úloha předseď nejhluchší strany po komunistech – jeho účast na prasečích hodech u moravského sedláka v době, kdy se rozhodovalo o konečném dějství čsl. armaty – vejde do dějin, provázene tímž pocit, který má dnes národ při vzpomínce na Zimního krále z roku 1621. V únoru 1948 národu nebyla však dopřána ani ta bitva na Bílé hoře. Osud každého jednotlivého vězně z oněch statisíců obětí lidové demokracie padá na hlavy viníků, i když my křesťané v exilu musíme své pocity podle příkazu víry potlačovat. Věk v boji za práva, člověku daný samým Bohem, křesťan polevovat nesmí!

JEDNOU VĚTOU...

Dne 7. 1. t. r. zemřel v Londýně na rakovinu Dr. Hubert Ripka (62), jeden z hlavních spolupovníků na zbolševisování ČSR; 4. 1. t. r. zemřel v Praze Dr. Lev Sychrava (70), který byl v exilu vedoucím funkcionářem „Ústavu Dr. E. Beneše v Londýně“ a který se 22. 12. 1955 vrátil z Londýna do Prahy; v USA zemřel prof. Dr. Vl. Kybal (77), rodák z Černochova u Loun, býv. spolupracovník T. G. Masaryka, ale odpůrce Dr. Ed. Beneše. † V Melbourne zemřel na následky zranění při autonehodě Karel Štíbek; v Melbourne byl autem zabit i Vl. Pokorný. † Ve Vídni zemřel Albert Freiberg (70). † Odvolací zemský soud v Mnichově zamítl ve všech bodech žalobu Ericha Maiera, vydavatele listu „Der Sudetendeutsche“, podanou proti vydavateli časopisu „Sudetendeutsche Aktion“, Dr. Rud. Hilfovi, referentu Dr. Rud. Lodgmanu; žaloba zněla pro urážku na cti. † V Římě vážně onemocněl Dr. St. Koutník. † Býv. čs. konsul v Clevelandě, E. J. Hajný, je ředitelem export. oddělení tužkáren v N. Jersey, USA. † M. Šumichrast dosáhl v USA titulu komerčního ing. a odjíždí jako hospodářský odborník na Koreu. † V Sao Paulo byla založena první česká škola v Jižní Americe. † Rud. Krempel, učitel české doplňovací školy v táboře Valka, zaslal prý Vlachově „Skiznu“ protest proti zneužívání této školy k propagandě pro tak zvanou a neexistující čs. dálkovou školu v Maichově; neexistující v tom smyslu, že nevyvíjí žádnou činnost. † Janda, úředník Čs. uprchlického výboru v Maichově, vyemigroval do USA; býv. úředníka akce „má slo“, Vl. Klapkovi, se v Mnichově narodila dceruška. † Socialistické „Naše hlasy“, vydávané v Kanaadě, otiskují m. j. i inserát fy. „Tatra“, která vydává tvrdé dolárky na zásilkách balíků do komunistické ČSR; v inserátu z 9. 11. 1957 je i tato „duchaplňá“ věta: „Nabízíme Vám a pro Vaše milé v ČSR osvědčený léčebný prostředek proti únavě a slabosti, ROYAL BEE-ERGO-23, jímž byl uzdraven i papež Pius XII.“ † Slovák v Americe“ otiskl článek „Nová vina maďarské identity“, v němž je tvrzeno, že Maďaři v exilu využívají peněz, určených na sociální pomoc porevolučním uprchlíkům, na nacionalistickou, iředenistickou propagandu; v článku je také poukazováno na novou knihu Dr. Szent Iványi Gejzy „Magyar Felvidékünk és Karpatalja“ (Naše maďarské Hornáky a Podk. Rus), v níž je tvrzeno, že Slovensko bylo jen klamem zlácano, aby se odtáhlo od Uherska. † Hlasatel RFE v Mnichově, Tibor Molek, si zlomil ruku. † Čs. odborář Václav Hesoun přijal místo v „Novém světě“ v Clevelandě, aby se tam vyučil tiskářskému řemeslu. † V USA zemřel Dr. Mil. Horák, protestant, duchovní. † Skupina Čechoslováckých, vedená T. B. Hlubčkem ze Cedar Rapids, navštívila ČSR. † Za poslední dva měsíce přišlo do tábora Valka celkem 11 nových uprchlíků z ČSR. † Do ČSR se vrátili Pavla Nigrinová (40) se dvěma syny (14, 16), z Moorenbruun býv. npor. SNB Fr. Šejacha, který uprchl z ČSR v září 1956, a ze Solnohradu Jar. Danihelka (36), býv. solista opery v Liberci. † Po odsezení 8 měsíců vězení za špiónáž pro ČSR byl ze Záp. Německa vyřazen do ČSR Jar. Babka (35). † V Záp. Německu byl zatčen pro devisové podvody J. Klapka (37). † Čs. pohraniční úřady odmítly přijat navrátilce: býv. učitele Fr. Schmause (52) a jeho milenkou Rosalii Frinckovou (35). † Navrátilce Karel Vávra ze Slaného, býv. středoškolský prof. a farář čs. církve, je t. č. v čs. vězení. † Dr. Jiří Škvor alias básník Pavel Javor uveřejnil v socialistickém časopise „Naše hlasy“ (Toronto/Ont.) z 9. 11. 1957 otevřený dopis „Pane Hašku z Hamiltonu“, v němž odpovídá na Haškovu tvrzení o jeho (Škvorově) minulosti m. j.: „Na obsazení místa „screenaře“ u IRO měl „soudruh Slánský“ sotva vliv. Byl jsem tou funkcí pověřen ústředím demokratických uprchlíků...“; to se tedy nemá věru čim chlubit, neboť je obecně známo, co to bylo to ludwigsburské „Ústředí čs. dem. uprchlíků“ a jakou smutnou kapitolu hrálo v našem exilu; svůj otevřený dopis zakončuje způsobem, jenž tak trochu připomíná uraženou služku, tedy celkem nebasnický: „Žádám vás, abyste mi již neposílali ani „Zprávy výboru ŽOS“, které redigujete vy, ani věstník „Cytilometodějské Ligy“, který regiguje p. Vostřez.“ † V Paříži zemřel Jos. Vlach (65), gen. taj. Sdružení čs. dobrovolníků ve Francii, a legionář Ant. Müller. † Jar. Kusý s J. Kuncířem, kteří vedou Procházkovu skupinku „křesťan. demokratů“ v Německu, se ve svých oběžnících sami označují jen slovkem „Hauti“, jako když komunisté píšou pouhé „Strana“ a každý jíz ví, s kým má tu čest. † V Casablance v Maroku zemřel Vl. Šafránek (36). † Jos. Němeček a Dr. Lud. Linczeny, vedoucí Čsl. uprchlického výboru v Německu, vydali prohlášení, že zakládají „Sdružení přátel čsl. dálkové školy v exilu“ a žádají samozřejmě o peněžní dary (ač čs. dálková škola, o jejíž činnosti, vlastně nečinnosti, bylo vysloveno již mnoho nejvážnějších pochyb, je financo-

(pokračování na str. 4.)

Únorová vzpomínka

DR. O. K. OBERLAND (KANADA)

Rok co rok jsou čtenáři exilových novin živěni líčením událostí, které bezprostředně předcházely exilu většiny z nás. Hned zpočátku bylo zachyceno Jandáčkem a po něm dalšími „oficiálními historiky“ Února 1948 téměř vše – co se jim hodilo – co se fekl neb udělalo v těch dnech Beneš, Gottwald, Fierlinger, Svoboda a jiní aktivní činitelé oné doby. Taková důkladnost je jistě správná a zbývá k doplnění již jen druhá stránka, aby pozdější historikové měli úplný obraz pohnutí úseku z dějin našeho národa. Mám na mysli správné a nestranné doplnění historických faktů tím, co měli dělat a nedělali panové, tvořící dnes kádr Rady, jako Zenkl, Leturich, Peroutka a většina těch, dnes už zase tak „důležitých“ a hlučných osvoboditelských veličin. K doplnění té druhé stránky již velmi mnoho archivního materiálu shromáždil „Archiv Bohemie“, některé části byly již i publikovány, jednak v „Bohemii“ a jednak ve „Sborníku Bohemie“. Rovněž i M. J. Brouček svou „Čsl. tragedii“ podstatně přispěl k doplnění oné druhé stránky.

Rozhodně neujde podivu nás současníků, že osobní přátelé na př. takové Petránkové-Koušové mlčí o jejím socialistickém prohlášení na Staroměstském náměstí dne 21. února 1948, kdy přes padesát tisíc nakomandovaných nečestníků z veřejných úřadů a velkých závodů bylo nuceno poslouchati její lidově-demokratickou výzvu: „Bijte reakci hlava nehlava všude, kdekoli ji naleznete!“ Mlčení zakrývá tudíž i činnost Jana Masaryka v oněch historických dnech.

Mlčení vůbec stalo se módou a nikdo z našich nepředložil dosud Spojeným národům, ba ani oněm Američanům, kteří distribuují

mlodary, shromážděné nadšenými dárci pro Výbor svobodné Evropy, fakta o velkém rozdělení úloh, hranyhých společnou divadelní skupinou čsl. Národní fronty. Nikdo dosud nerozebral situaci, vzniklou rozpadem všech národně-frontovních stran poté, co v únoru 1948 komunisté určité osoby z kolaborace sami odstranili. V ČSR totiž vznikla v každé straně dvě křídla: akční a neakční. Ona křídla akční jsou otevřeným nepřitelem Západu a zejména USA. Křídla neakční, počtem funkcionářů slabší (členstvo ony strany nemají zde ani v ČSR) z vlády akčními složkami vykazána, nejsou, jak činy nepřetržitě dokazují, právě těmi největšími přáteli západního způsobu demokracie a právě lidské důstojnosti.

Čas od času se i někdo ve světě oráže, zda má pravdu Zenklova skupina, přiznávající se na amerických sbírkách pro Svobodnou Evropu, která by ráda vyličovala svoji úlohu v únoru 1948 jako boj za demokracii, anebo zda mají pravdu komunisté, kteří ony únorové události předkládají světu jako zradu svých dřívějších spolupracovníků na Košicím vládním programu a na společném kdysi budování socialismu v naší vlasti.

Jen málo západních politických osobností si uvědomuje, že v ČSR lid neměl ve vládě Národní fronty, v r. 1945 vytvořené Košicemi, téměř žádných práv. Vedoucí stranou se bez volůh stala strana komunistická, a rovněž bez volůh uchopily se kolaborace s ní strany, nemající dohromady ani třetinu hlasů voličstva. Sami členové komunistické strany – a to byli tehdy jediní, kdo v ČSR směli vůbec něco chtít – měli tehdy jedině právo: bezpodmínečně poslouchat vedení strany a jeho rozkazy, vytvářet vůli lidu dle rozkazů z Moskvy

Zrcadlo domova

Plán průmyslu a hospodářství

Začátkem února t. r. přinesl tisk komunist. ČSR zprávu o „plnění plánu“ za rok 1957, podle které „průmyslová výroba vzrostla o 10,2% a spotřeba obyvatele se zvýšila o 7,4%“. Tak na př. bylo vytěženo 75,4 milionů tun uhlí (1948: 41,2; 1956: 69,6 mil. tun), elektřiny bylo vyrobeno 17,7 miliard kWh (1948: 7,5; 1956: 16,5 miliard kWh), výroba surového železa 3,6 milionu tun (1948: 1,6; 1956: 3,2 mil. tun), ocele 5,2 mil. tun (1948: 2,6; 1956: 4,8 mil. tun), Dieselových motorů bylo vyrobeno 16,259 kusů (1956: 15,894), traktorů 21,236 kusů (1948: 9,098 a 1956: 18,004 kusů), motocyklů 138,347 kusů (1948: 68,007; 1956: 112,023), domácích ledniček 66,143 (1948: 7,599; 1956: 58,141 kusů) atd.

O kvalitě výrobků se v cel. zprávě pochopitelně nic nedovídáme, i když je jinak v čl. tisku často kritizována. Naproti tomu zpráva přiznává, že 14% průmyslových podniků plán nesplnilo, jako na př. ve výrobě elektřiny, dusíkatých hnojiv, parních kotlů, parních turbin, soustružnických automatů atd.

Zarazející je stále stoupající absence dělníků: v roce 1956 6,7% a v r. 1957 již 7%, což znamená, že z celkového počtu 1,991.000 dělníků nepijde denně cca. 140.000 osob do práce.

Se zvýšeným tlakem bylo rovněž pokračováno v likvidaci soukromého zemědělství a v r. 1957 bylo založeno 3,074 nových JZD, takže t. č. je v ČSR celkem 11,090 JZD. Zemědělská výroba však přesto nezaznamenala vzestup a ve výrobě rostlinné byla dokonce o 4% nižší než v r. 1956, i když při tom sklizeň cukrovky byla nejlepší za posledních 25 let. Katastrofální je stav ve výkupu ovoce (o 60 tisíc tun menší než v r. 1956).

Prodej zboží obyvatelstvu se zvýšil o 6,8%, ale i oficiální zpráva přiznává, „v některých krajích“ nedostatek zboží, jako čerstvého masa, kakaa, kondensovaného mléka, olejovek, silonových punčoch, damašku, kvalitních pánských košil, barev a laků, žárovek, dřevěného nábytku a j. A na osobní automobil čeká ještě 52,424 zadatelů, kteří již složili ve Státních spořitelárnách potřebné částky peněz.

Aktivní položku činí zahraniční obchod, který dosáhl celkového obrátu 20 miliard Kčs. Na prvním místě stojí pochopitelně obchod s SSSR (32,7%), Německou sovětskou zónou (9,9%), Čínou (5,4%) atd. Ze západních států je na prvním místě Německá spolk. republika se 4% (1927 cca. 22%), dále pak Anglie se 2,7% (1927: 6%) a Rakousko s 1,6% (1927: 11%).

Nový plán na rok 1958 předpokládá další zvýšení celkové výroby o 8% a v tomto roce má rovněž být uskutečněna reorganizace vedení hospodářství a řízení výroby, při čemž má značné vzrůst samostatnost v plánování a ve vedení jednotlivých podniků. U obyvatelstva vyvolává reorganizace značný pocit neklidu nad očekávanými přesuny na pracovištích a jinými „novotami“.

V bývalém německém pohraničí se opět zakládají a obnovují průmyslové podniky, což

si vynutí další mobilisaci pracovních sil do stále málo osídlených a zpustlých pohraničních měst a vesnic.

Politické otěže jsou zatím opět pevně v rukou pražských komunistů, kteří vedle příprav na oslavy „10 let Února“, připravují čistku ve slovenských řadách KS, kde stále ještě chybí „pravé československé vlastenectví“ a ani slovenští komunisté, vedle slovenského obyvatelstva, nevzdávají se snah o samostatné Slovensko. Odpor Slováků vůči Praze nemůže vyhladit ani posice ministerského předsedy Širokého, rodáka ze Slovenska, který byl okázale vítán na své oficiální cestě po jihovýchodní Asii, ať již samým P. Nehru nebo jinými předáky Indie, Burmy, Kambodže, Indonésie a Ceylonu.

-vp.

Z DOMOVA VE ZKRATCE

ČSR měla k 1.1.1. r. 13,420.000 obyvatel. Praha má 984.000, Brno 308.212, Ostrava 226 tisíc a Plzeň 134.998 obyvatel. K koncem r. 1957 klesly průměrné mzdy dělníků v ČSR o 5%. Produkce vajec a sklizeň cukrovky byla v r. 1957 nejlepší za posledních 25 let a také výkup zemědělských produktů byl oproti r. 1956 mnohem vyšší. V Karlovarském kraji pracují dělníci z Rumunska a Bulharska. Stejně jako Cheb je restaurováno i historické město Č. Krumlov. V Praze jsou obnovovány kostely v Emauzích, v Loreti a Sv. Jiří. V ČSR je stále nedostatek žárovek pro napětí 120 V. ČSR chce zavést novou leteckou linku Praha-Brusel s letadly TU 104, která koupila v SSSR. Gertuda Cakrtová-Sekaničová, jejíž muž spáchal v dubnu m. r. sebevraždu, odešla ze služeb čs. min. zahraničí do min. školství. Další ložiska uranu byla objevena v Chotěboři, Brdských horách, Hlavočovicích, uranová vrstva se prý našla i na Drahausské Vysočině, u Pezínku a u Spíšské Nové Vsi. Filmový arch. Štěpán Kopecký, který byl v r. 1950 zatčen pro pokus ilegálního přechodu čs. hranic, pracuje t. č. ve svém oboru jako soukromník. V Karlovarském hotelu „Moskva“ stojí denní penze i s léčením 90.- Kčs, t. j. přes 11 dolarů nebo 45.- DM. Mezi Čs. státní bankou a španělským „Instituto de Moneda Extrajera“ byla podepsána dohoda o výměně zboží mezi ČSR a Španělskem v celkové výši 100 milionů Kčs. ČSR dodá stroje, auta, keramiku, sklo atd., Španělsko rudy, korek, kůže, ovoce atd. Ed. Goldstücker, odsouzený v procesu s R. Slánským, je t. č. dočasným germanistikou na Pražské univerzitě. ČSR je v pití lihovin na 10., vína na 20. a piva na 5. místě na světě; ve spotřebě cigaret na 3. místě za USA a Kanadou. V dílnách pražských dopravních podniků v Roustonce vznikl 7.1. t. r. požár, který zničil 11 tramvají a část dílen a budov. Největší spotřeba alkoholu je na Ostravsku (ročně na osobu 571 Kčs), největší vydání za loterii, Stazku a pod. jsou na Karlovarsku (130 Kčs) a nejvíce si do spořitelny ukládají

Boj proti „západní špiónáži“ je v novém roce opět na denním pořádku. Předně se do ČSR vrátili dva „západní“ agenti: St. Sosík, který „pracoval“ ve Valce a v záp. Berlíně, a Fr. Havelka, který nedávno záhadně zmizel z Vídně. Jak blášíl pražský rozhlas, oba předali čs. zpravodajským úřadům „důležitý materiál“. Se zpožděním dvou měsíců bylo oznámeno zatčení Frant. Vrátného, pracovníka starousedlické organizace v Hamburku, který byl označen za anglického a německého agenta, a dále čs. občana německé národnosti Rud. Kellera, „samozřejmě“ býv. příslušníka SS, který měl být ve spojení s Gehlenovou organizací. Spolu s ním byl zatčen býv. soukromý podnikatel Alex. Porubčan, zaměstnaný s Kellerem v závodě K. J. Voršilova v Dubnici n. Váhu. — Dne 3.2. t. r. oznámila pražský rozhlas zatčení úředníka ministerstva těžkého strojírenství Štefana Palunka a „dalších úředníků“. Mimo to bylo začátkem února zatčeno 35 býv. členů Hlídkovy gardy. — Fotbalisté

klubu „Slovan Bratislava“, kteří měli být ve spojení s J. Vicienem: Tegelhof, Benedikovič, Bena a Steiner, byli odsouzeni pro „špiónáž“ na 5 let žaláře, a dále strojník Federmayer na 12, šofér Štefan Matuška na 10 a zámečník Fr. Kučera na 10 let. — Dne 25.1. t. r. učinil v pražském rozhlasu, snad ze strachu, prohlášení věrnosti Josef Črta, člen „Spartaku-Stalingrad“, který vyhlásil „aktivitu západních agentů“ v navazování styků s čs. sportovci a jmenoval při tom redaktora RFE Kypěnu, dále Lakomého, Kuchaře, Sosíka a Ulwera. — V Bratislavě je souzen pro „špiónáž“ Michal Bodnár, který prý byl z Rakouska do ČSR vyslán A. Malým. — V Liberci byli pro „špiónáž“ odsouzeni Josef Šulc na 18 let a Bohdan Tichý na 14 let vězení. — Dr. Kawala ze Záp. Německa, který byl při návštěvě ČSR zatčen pro „špiónáž“, byl nyní odsouzen na 25 let vězení. Spoluobžalovaný K. Heide-Herrmann, bytem v ČSR, byl odsouzen k smrti, také pro „špiónáž“.

táže na oprátce“, která byla vydána v jednom svazku s historií amerického gangstera C. Chessmana a francouzského spisovatele R. Brasillacha, jenž byl popraven za kolaboraci s nacisty. Kávárna „Na příkopě“ má být opět přejmenována na kavárnu „Pelikán“. V r. 1957 bylo v ČSR 5071 požárů, při nichž přišlo o život 73 osob a věcná škoda činí přes 106 milionů Kčs. Pro „machinace“ napadlo „Rudé právo“ tyto býv. podnikatele, kteří t. č. pracují v „Děvařském vývoji“ n. p. Praha: Pražana, Kubečku, Hrubého, Blechu, Čapské, arch. Vaňka, Havlíka, Holta a ing. Kratochvíla. V jiném případě RP napadlo pro „podvody“ důchodce Boh. Zeichamera z Kunratic u Prahy, který byl majitelem soukromých firem „Lubotechna“, „Sakura“, „Deson“ atd. Dne 17.1. t. r. přijela do ČSR k několikaleté návštěvě 11 členů delegace amerických žurnalistů, vedená Marcellem R. Duriauxem, sekretářem US společnosti redaktorů v N. Yorku. Fa. ESKA, Cheb, vyveze 50.000 sport. kol do USA. Za úkro 1957 bylo v ČSR postaveno 22.208 rodinných domků. V Brně, Husova ul., v mezeře mezi Úmlecko-prům. museem a Besedním domem, začne se v polovině t. r. se stavbou mezinárodního hotelu. Mezi Argentinou a ČSR byla v únoru t. r. podepsána v Praze nová obch. dohoda. Svaz Čs. spisovatelů „odmítl“ v rámci setření státní podpory a bude hospodařit pouze z příspěvků a ze zisku propadlých autor. práv. V r. 1956 se v ČSR vystěhovalo 1.243 osob německé národnosti. V r. 1957 bylo v ČSR 24.495 dopravních nehod, při nichž zemřelo 1.351 osob a byla způsobena škoda 36,2 mil. Kčs. Skoro 2.600 nehod způsobili podnapilí řidiči vozidel. MUDr. Pavel Steiner, býv. mistr v plavání, odjel do Stockholmu studovat srdeční operace. Mezi ČSR a Mongolskou lid. republikou bylo zahájeno přímé poštovní spojení. Pražský Ungelt se renovuje a dláždí. Nár. shromáždění odhlasovalo nový zákon o přerušení těhotenství. ČSR obnovuje nákladní vodní dopravu se Záp. Německem po Dunaji. Ing. Jos. Šimon (37) nastoupil na místo odvolaného podnik. ředitele plzeňské Škodovky Ing. M. Svobody. Mezi ČSR a Německou spolk. republikou byla pro rok 1958 uzavřena obch. výměnná dohoda ve výši 110 mil. dolarů (1957: 97 mil. dol.). ČSR předala vých. Berlínu písemné pozůstalosti po Heinrichu Mannovi. V r. 1956/57 studovalo 325 osob bobosloví, z toho na Cyrilometodějské fakultě v Litoměřicích 89, na Komenského fakultě v Praze 37 a na Husově 26, na Cyrilometodějské fakultě v Bratislavě 49, na Slovenské evangelické fakultě v Modré 23 a na Pravoslavné fakultě v Prešově 60 studentů. Pražské kosmetické závody začínají vyrábět tuhý pudr (igake) a tekuté rýžky. V r. 1957 bylo v ČSR vyrobeno asi 290.000 pražek. „Lidová demokracie“ z 1.1. t. r. se chlubí, že tím bylo v ČSR vyrobeno na 1.000 osob 22 pražek, zatím co v USA jen 15 pražek. Neznámí pachatelé se vloupali do kostela Panny Marie v Č. Budějovicích. Labouristický poslanec R. Crossman navštívil na pozvání ČSR. V Praze-Podbabě, Trída jugoslávských partyzánů, byl demolován výbuchem plynů dům č. 62. Správcova domu Hlatova byla zabita a řada lidí těžce zraněna.

NEPŘEHLEDNĚTE!

Uvádíme nové ceny jednotlivých čísel „B“: v Německé spolk. republice DM — 70, v USA a v Kanadě 20 centů, v Anglii 1 sh a 3 pence, v Australii 1 sh a 10 pence, v Rakousku 4 sch. a ve Francii 70 frs. — Předplatná na celý rok s poštovným: Německá spolk. republika DM 9,24, USA a Kanada 2½ dolaru, Anglie 17 sh., Austrálie 1 L 5 sh., Rakousko 55 sch., Francie 960 frs. — V Německu je možno předplatit zaslat prostřednictvím pošt. šekového úřadu a to na konto číslo: 132 403, Post-scheckamt Köln. Jinak je předplatné možno poukázat na naše bankovní konto: Sparkasse der Stadt Köln, Zweigstelle Ehrenfeld (8), Konto Nr. 737.

Některá další úmrtí

V Praze zemřeli: Prof. dr. Fr. Vičichlo, prof. na pražské technice; Dr. Jar. Poch (65), dramatik a překladatel z francouzštiny; Fr. Škrha, poštovník v. v.; Jiřina Lipanská, pracovnice ÚV lidové strany; Tomáš Navrátil, tramistka ČSD v. v.; Anastazie Ostušová; Ot. Javornický (74), oúborář (dř. Kar. Vary); Karel Dynda, býv. obchodník; Marie Teuchmannová; O. Kalandra (71), ak. malíř; Vít Hůlka, býv. strahovský knihovník; Anna Rípková; Karel Eichman; Jar. Suda (63), býv. autodopravce; Josef Lada, ak. malíř, ilustrátor Švejka (70); Liba Tionová, roz. Holubová (38); Marie Elstnerová (81), matka cestovatele F. A. Elstnera; Jan Preininger, předs. Jednoty rybářů v Praze; Jar. Větvíčka, pplk. v. v.; Luiza Milotová (74), vdova po univ. prof.; St. Olmer (88); J. Khempl, inspicent opery ND v Praze; Marie Michálková; Běta Mullerová, vdova po ak. malíři prof. Bogvoji M.; Fr. Hoffmann, zakladající člen KSČ; Jan Pláček, býv. bratr AC Sparty z let 1920; Anna Šimůdová (68); prof. MUDr. E. Knobloch (59), předs. Ústavu pro soudní lékařství Karlovy univ.; Fr. Jirko (89), učitel a spolužák Otakara Březiny; Dr. ing. arch. Rud. Stokcar; Dr. ing. Karel Šiman (76); V. Jungl (78), nadlesní v. v.; MUDr. V. Finger, býv. obv. lékař v Našeradci; Ant. Brunner (76), akad. malíř; Jos. Běšin, majitel elektrotechnického závodu; Míla Grimmichová, soc. dem. novinářka; Dr. V. Kreyša (45), pracovník Státního úř. plánovacího; Ed. Vyškovský (60), pracovník min. školství a osvěty, novinář a býv. spoluprac. „Lidových novin“; Květa Peufková (33), stud. filosofie, sestra pravoslav. kněze Vlad. Petíka, popraveného za hejdrichády; Anna

Uhrmannová (81), vdova po gen. řed. sklárén; Jos. Leisner, býv. obchodník; Lad. Kotouček; Josef Huml, zakladající člen KSČ; A. Kroha (76); JUC. Jar. Peršan; Jano Šrámek, akad. malíř a spoluprac. „Večerní Prahy“; Marie Lucková (81); MUDr. Ad. Maixner (80), chirurg a primář u „Alžbětinek“; Václav Fischer (78), vrch. uč. rada v. v.; Anna Košterová; Max Vonnásek, nám. řed. Zemské banky; A. Hořáková, ved. Prámu; Jar. Otto; Karel Janda, vrchní řed. Spořitelny v. v.; V. Kochlík, prof. hudby; JUDr. Fr. Kadlec, mag. rada v. v.; K. Merhaut; řed. Václav Němeček; Jos. Sodomková; MUDr. Jan L. Blažek, asistent kožní kliniky Karlovy univ.; Anna Grussová-Herčíková (77), matka Jos. Grusse, člena ND; JUDr. Ludvík János (70); Bož. Poslušná (75); Milada Tvrđíková; Josef Čepek, uč. řed. v. v.; Rud. Kašák (74); Ant. Medřický; Fr. Švehlová; Kateřina Mattasová (84); Karla Englová, roz. Holánková; Ad. A. Širánský, bank. řed. v. v.; stavitel arch. J. Kalous (68), člen „Mónesa“; Marie Rokosová; Jarmila Záhořová-Rezníčková (33); ak. malířka; spisovatel J. V. Rosbálek-Drnák (64); prof. F. Milinovsky (71), ak. malíř; Klára Bohmova-Hájková, učitelka v. v.; Marie Chalupařová, vdova po učet. řed. v. v.; Aug. Vondřík (78), zakl. cyklistického musea v Praze; Zdeňka Hanzová (50), spis. a překladatelka z bulharského; Jan Liška (66), pracovník brněnské tělovýchovy a býv. reportér čs. rozhlasu; Ing. Václav Adamec, řed. ÚJHD v. v.

V Děčíně zemřela M. Ráňová, roz. Ungerová, na Kladně Marie Puchtová, vdova po lékařníku, v Semechnicích Karel Rathouský, rolník, v Horoměřicích Václav Raboch, na Kladně

Al. Šimák, prof. v. v., v Hostivě Jar. Dlabal, řed. střední šk. v. v., v Ilavci Králové Marie Petrovová, v Dlouhé Vsi Fr. Aschenbrenner, závozník, ve St. Boleslavi učitel V. Mráček, ve Všechnem Anna Tintěrová, roz. Štichová (80), v Karlových Varech Jan Mikeš, býv. faktor Melantrichu, a Marie Tebická (91), v Pardubicích ing. arch. Jiří Vopršal (45), šéf výpravy Východočeského divadla, v Bratislavě Marek Čuleň, člen ÚV KSČ, v Travné dp. Anton Varga (54), v Desné Siegfried Kratzer, v Nevidzaněch dp. Štefan Vachan (51), v Novém Tekově dp. Štefan Hudec (52), v Dobruvě A. Erlebachová, vdova po říd. uč., v Příbrami Jos. Boušková, vdova po říd. uč. v Trebsku, v Ružomberoku dp. Dr. Ignác Grebač-Orlov (69), básník a orelský pracovník, v Jablonci Wenzel Plešil (62), zakladatel KSČ, ve Vepřetech Marie Landrocková (47), v Kaplicích Josef Šumecký, v Mezibrodě Dr. Martin Sokol (56), býv. gen. taj. Hlídkovy slovenské stany, v Berouně Jos. Krákora, dlouholetý ř. CKD, na Kladně K. Lébr, hokejista a krasobruslař, v Plzni Fr. Berkovcová, v Královicích u Plzně Fr. Zeman, závozník, v Kralupích/Vlt. Julie Kalinová, ve Strakonicih Apt. Lenc, dílovedoucí Podzemních staveb, v Ústí/L. Bobuslava Maternová, vdova po lékaři, ve Zbuzanech Fr. Douša, rolník, v Břevnově Jan Severin, v Ostravě Jar. Škácel (42), tenor ostravské opery, v Klánovicích Marie Macháčeková (75), v Brně Květ. Štastný, zem. taj. lidové strany v Brně, v Revnicích Slavoj Bureš, v Úpícih Věra Rázková (30), v Albrechticích Rudolf Hartig (51), sklár, v Kovařské Ernst Kreissl (64), v Chomutově Josef Albrecht, v Horním Foitu Štefan Menzl, v Podbořanech Jos. Niehl a Ernst Hyna, v Lubech Andreas Fritsch (70).

Myslím na Ripku-Gottwalda a na Šrámka-Hálu, dvojice, obě dnes už mrtvé, ale obě, co udělaly své jak v Londýně a Moskvě, tak i doma ve vlasti, ke slávě únorového vítězství komunistů. Mohl bych vzpomenout i slovenské dvojice, jako Polák a Smidke, ale ti ani zdaleka neznamenal v politice republiky tolik a měli více jen lokální význam.

Ripka už v letech před Mnichovem velebil komunistickou revoluci a na stránkách „Lidových novin“ a v brožurkách popisoval velikost „velké revoluce“, celkem tak, jak to vůdce a mistr potřeboval. O něco málo později, jak to vyžadovala situace. V Londýně snad psal nejotevřeněji, takže v posledních letech svého života se necítil právě dobře, když se mu omy citáty připomínaly, a ještě nepříjemnější mu bylo, když je začali zkoumat a hodnotit politické zde ve Washingtonu.

Dokud ještě žil, Amerika do značné míry akceptovala jeho pohledku o úniku z vlasti, třebaže z nás nikdo nevěřil a nevěří, že by pražská policie nebyla poznala tak charakteristického člověka, tak nápadného a známého jako byl právě Ripka. Další dva, snad méně známí a nápadní, byli policií zadrženi, a Ripka „zapálil si cigaretu, unkl očím policie...“ Tak to udával on a Washington tomu věřil. Trvalo to dlouho, než se z Ripkových knih dostala pravda o jeho duši a politické koncepci až ke smrtodárným mužům v USA. Došla se však a Ripka raději opustil Ameriku, než by se byl zpovídal — „Ještě než zemřel psal novou knihu, jak se dohodnout s komunisty a jak jim věřit. Dnes se na nás jistě nedívá s výšinou, jestli se však tam dole setkal se svým Klémou Gottwaldem, tedy bude muset mít opravdu sklopený zrak, když mu Gottwald bude vytýkat: „Vždyť jsem vám to říkal již v r. 1929, jak vám zakroutíte krky...“

Proč jste mu to nevěřili, tomu vašemu Gottwaldovi, páni ministři, když jste mu k padesátce psali tu hanebnou, devotní „Kytíčku“? Vždyť Gottwald to prohlásil celkem jasné a veřejně z řečnické tribuny a otiskly to tehdy všechny noviny a rovněž „Lidovky“, které redigovali Ripka a Šrámek. A přesto od vstupu SSSR do války oba dva zapomněli na čistou komunistickou pravdu o komunistických úmyslech a cílech, vyzrazenou přímo s tribuny čs. parlamentu právě Gottwaldem. Přesto, že Gottwald mluvil tak jasnou řečí, všechny duše našich politických velikášů se dne 21. června 1941 tetelily rozkoši a rozpíjaly nadšením ve stínu Staliny slávy a když spoluoslovovali velkou říjnovou revoluci, zapomněli na miliony obětí a srovnávali ten komunismus, jehož cílem je zakroutit krkem každému, kdo je proti vítězství diktatury proletariátu.

Toto jsou myšlenky v měsíci, kdy domov bude vzpomínat zradu na demokracii a kdy nebude moci obviňovat Gottwalda, neboť Gott-

wald říkal o komunistických záměrech a cílech čistou pravdu, a kdy bude proklínat jak mrtvé, tak i žijící a hlavně ty politiky, kteří utrpení domova spoluzavinili, ale dnes se v RFE vydávají za mluvčí domova, ačkoli za nimi nikdo nejde. Domov již dávno nemůže pochopit, jak mohou tyto lidé mít nějaké slovo v tom velkém Washingtonu a nemůže přijít na kofen pravdy, jakže mohou dnešní expnenti RFE reprezentovat boj Slováků nebo Čechů proti komunismu, když právě oni a jen oni přenechali bez boje kolbiště nepřítelům křesťanství a demokracie.

Mnozí ze věrejších komunistických kolaborantů, ať v exilu či doma ve vězení, jsou důkazem toho, že s komunismem se spolupracovat nedá a pro Západ by měli být varováním, že koexistence s komunisty je nemožná. Nebo se podívejme na prvního Nagya v Maďarsku či Mikolajčika v Polsku anebo na Zenkla, jako nejstaršího z garnitury kolaborantů: Kolaborace je nemožná!

Nekonečná řada je již těch, kteří by mohli přijít z podsvětí jako svědkové — od Clementise až po Trockého — a všichni by jasně a shodně dokázali, že komunismus zná jen poslušnost, a to slepou, bez skrupulí a bez výjimky. Kdo se proti této staré pravdě postavil, ať komunističtí či jen kolaboranti, zahynul. A přesto se dnes znovu a znovu vynořují noví a noví političtí činitelé, kteří tuto pravdu nechťejí uznat a pokoušejí se uzavírat smlouvy a úmluvy s komunisty a namlouvají si, že komunisté tentokrát snad přece dohodu dodrží. Je to hrubý sebeklam. Pokud se jej kdo dopouští jen za sebe, je to jeho věc. Když se jej ale dopouští političtí činitelé ve jménu národa a státu, páchají zločin, kde omyl a dobromyslnost už nejsou výmluvou, natož omluvou.

Tyto desetileté vzpomínky se mi zrcadlí, když vidím, že i exilem prochází vlna na návrat a vyrovnání se s komunismem a mrazí mne při zjištění, že západní politikové dosud neuměli vyvodit konsekvenci z Maďarska, Polska, Rumunska a konečně z února 1948 v Československu. Kolik milionů dalších obětí je potřeba, aby se otevřeli oči Západu? Kolikrát ještě musí Moskva hodit do koše všechny úmluvy a smlouvy se Západem, aby uznal, že úmluva s komunisty je neúčelná a nemožná? V kongrese a senátu ve Washingtonu vypočítali, že komunisté ze 49 úmluv nedodrželí 48. Vydali o tom i brožurku, kterou rozdávají téměř zadarmo. Přesto se však ještě najdou senátoři a kongresmáci, kteří chtějí věřit So-

větům. Nuže, jaké doklady jsou potřebné pro tyto politické činitele? Jaké doklady budou dost přesvědčivé, aby konečně i oni nahlédli, že dohoda je zbytečná — i když ne nemožná —, neboť i když se uskteční, se strany Sovětů není nikdy dodržena!

Právě zde bych spatřoval úkol exilu. A to nejen našeho, ale všech exilů na Západě. Všechny by se měly spojit (a to ne jen ti vyvolení, co právě nejvíce kolaborovali) a společným poukazem na svůj vlastní případ by měly demokratickému světu dokázat, co v praxi znamená kolaborace se Sověty.

Pokud ovšem Amerika podporuje jen ten exil, který jen poslouchá a usmívá se a který doma jen kolaboroval — jako ti, co ve jménu Českoslováků jezdí do Strassburku —, dotud ovšem těžko věřit, že náprava je přede dveřmi. Věřím však, že kdyby se jen ten exil, který pochází z Evropy, spojil a ukázal, kdo jsou ti, co na všechno přikyvují, jak si to Washington přejí (doma ale stejně tak jen přikyvováli komunistům), že by se přece jen něco udělalo. A hovoře ještě v menším měřítku, kdyby se třeba jen Slováci a zvláště Češi zmohli na jednotné protikomunistické vystoupení, i tak by byl nějaký výsledek. Musíme začít od nejmenší jednotky a tak pokračovat k jednotkám větším... to je osvědčená cesta. Pokud se navzájem hašteříme, pokud jeden druhému hážeme na cestu klacky a podržíme nohy, dotud pomáháme jen a jen komunistům!

Uplýnulo deset let. Kolik jich ještě musí uplynout, abychom se vzpamatovali? Ten stav, který dnes vládne v našem exilu, ať českém či slovenském, více pomáhá komunistům a jejich kolaborantům zde na Západě, než jim uškodí všechny skvělé řeči Fultona Lewise, který odhaluje pravdu o rozhlase Svobodná Evropa a koná tak velmi záslužnou práci. Vskak kolik Fultonů Lewisů by musilo povstat, kdyby exil sám nepomáhal porazit a odhalit ty, kteří pomáhali komunistům a kteří i dnes podporují jen komunistické agenty a komunistické zájmy?

Nenecháme cizince, aby odkryli naši pravdu. To je náš úkol! Nevěříme, že oni to za nás vykonají, nevěříme, že komunisti nás znovu neohroží svým vábívným klamem a že jsme třeba zde v Americe v bezpečí. Konečně, nepřišli jsme se ukrýt, ale naši povinnosti je bojovat za ty, kteří doma trpí. Nevykonáme-li to, propaseme rozhodnou chvíli a padneme s těmi, kteří v únoru 1948 komunistům přímo pomáhali!

Dle skutků nás bude soudit domov!

pokřikují. Až budou nejvýše, tak spadnou dolů. Nemyslete si však, že zvítězí čeští nevěrci. Zvítězí jen ti z národa, kdo zůstanou věrni vůči svým otcům. V tom článku „Proč jsme nebojovali?“ čtu mezi řádky, že už tehdy byl český národ zaprodán komunistům. A kde jsou dnes ti, co urvali kus té uloupené půdy?

Ten dopis od p. F. M. z Ohio potvrzuje na 100%. Je pravdivý. A kdo jsem já, že si tolik dovoluji? Jsem jeden z těch pracovníků, co byli v první řadě v boji za svobodu otčiny. Za I. světové války jsme pracovali všichni srovně — nevěrci, katolíci a Slováci — na osvobození staré vlasti a domnívali jsme se, že též duch se přenesl také do CSR a že tam nastane nový život, plný radosti a spokojenosti. Ale dočkali jsme se spaku, byli jsme velice zklamáni. A proč ta CSR tak neblaze skončila? Protože dostala do vínku politickou vraždu a Beneš v tom měl prsty. Jsem nejvíce na tom zálčelo, aby gen. M. R. Štefánik byl odstraněn.

Frank Pojeta, USA.

K PŘÍPADU E. N. WALDMANNA

V „Bohemii“ č. 75 byl v rubrice „Svobodná tribuna čtenářů“ otištěn dopis, nadepsaný „Něco za cibuli, něco za křen“, jehož autor se skromně označil značkou „Čtenář“. K obsahu jeho dopisu konstatuji:

a) Nikdy jsem neagitoval pro žádného komunistu.

b) Z Čsl. klubu v Queenslandu, jehož jsem byl prvním předsedou, jsem vystoupil dne 30. července 1957, když výbor prohlásil za neslučitelné členství v klubu a v Australian Labour Party.

c) Právo užívat akademického titulu mám na základě diplomu č. 231, vydaného Vysokou školou politickou a sociální v Praze, když jsem úspěšně složil předepsané zkoušky před komisí profesorů Vysoké školy politické a sociální, jmenovanou výnosem ministerstva školství a osvěty ze dne 16. dubna 1946 č. 5. A — 96820/46 — V/1a.

E. N. Waldmann D. Sc. Pol.

KDO ZNÁ JEJICH ADRESY?

Janka Švirguz (bydlí asi v Kanadě) a Waltera Groppela (bydlí v Austrálii) prosí o zprávu F. Jaroch, Caixa Postal 3345, São Paulo, Brasil. * Dr. Karla Berana (v r. 1949 v Murnau) hledá přítel z Kanady.

Jednou větou...

(pokračování ze str. 2.)

vána z amer. peněz); v prohlášení říkáji: „Zaručujeme pečlivé vyúčtování i nejmenších obnosů!“, při tom se poctivý uprchlík nemůže zbavit otázky, proč tedy nejprve neucení veřejné vyúčtování (k tomu ještě předepsané spolkovým zákonem) ze svého hospodaření ve „Sdružení čs. uprchlíků v Německu“, které proti znění stanov rozpustilo a ustavilo uvedené „uprchlický výbor“; podle tvrzení býv. funkcionáře „Sdružení“, Dr. Jar. Měšťana, má být podáno veřejné vyúčtování asi na 100.000 DM, které dostalo „Sdružení“ za poslední rok své činnosti na hotovost, a na dalších asi 100.000 DM, které dostalo v šatstvu, potravinách atd.; členové „Sdružení“ tedy již přes rok se marně dožadují vyúčtování asi 200.000 DM (asi 50.000 US dolarů), při tom však tentýž Němec a & klidně napíše „Zaručujeme pečlivé vyúčtování i nejmenších obnosů!“

† V N. Yorku zemřel hudební skladatel Robert Kurka (35). † Mluvíci sudetským. „Landsmannschaft“ Dr. Rud. Lodgman oslavil 80. narozeniny. † Štefan Bublinec z Dolní Soudy, který si v Záp. Německu odpykává jednorocí trest vězení, chce se vrátit do CSR. † Mr. Zárko alias Jiří Grand (37), který se vrátil v r. 1955 na amnestii do CSR, je t. č. ve vyšetřovací vazbě v Záp. Německu jako podezřelý ze špiónáže pro komunistickou CSR. † Zd. Bumbálek převzal v Německu zastoupení knih české londýnské ly. „Interpress“. † Šebesta, šéf čs. produkce RFE v Mnichově, je vážně nemocen. † Fr. Hynčík, ruský legionář a býv. čsl. konsul v Turecku, stal se pokladníkem t. zv. krajského výboru v Clevelandu. † Dr. Štefan Lukáš zpracoval pojednání o čs. armádě, které bylo 28. 1. t. r. vysíláno v moichovském rozhlase. † „Free Europe Citizens Service“, která za poslední roky zbytečně vyhodila desítky tisíc dolarů podporou naprosto zbytečných podniků, jako byl na př. časopis „Hlas exilu“ (Mnichov) a pod., zastaví prý v květnu další podpory a bude financovat jediné t. zv. „special projects“. † V Německu byla vydána německá kniha E. Weisera „Mirové vzpomínky“, pojednávající o mírovských věznicích a dozorcích od roku 1945 (175 stran). † „Sudeten Bulletin“ (únor 1958) otiiskl článek univ. prof. Dr. R. Wierera „The Czech Communists Climb to Power“. † Největší brazilské listy přinesly otřásající zprávy o tom, jak byli v provincii Paraná brutálním násilím a za použití stílných zbraní policií vyhoštěni zemědělstí usidlení ze svých statků a pozemků, které již před několika lety koupili (a řádně zaplatili) od společnosti CITLA, jejíž spoluzakladatelem je i nynější guvernér provincie Paraná; byli vyhoštěni i s rodinami, bez náhrady a jen v cářech, poněvadž půda, která jim byla společností CITLA prodána, nepatřila prý této společnosti, nýbrž někomu jinému; když se osadníci (kteří půdu nejen zaplatili, ale také již zpracovali a zvelebili) postavili na zoufalou obranu svého majetku, bylo do nich střeleno, takže mnozí zachránili holé životy útekem do Argentiny. † 32 letý Jaroslav Jakoubek, kormidelník Čsl. plavby, byl pro krádež zatčen hamburskou policií. † Josef Weil, lékař v Santa Monica (USA), byl jmenován šéflékařem. † Boris Patera končí svou službu u US letectva v Japonsku. † Luboš Vornáčka ze Slavič je ředitelem milionářského klubu v Ligonier/Pennsylvania. † Z „kompanie“ 4091 byl propuštěn býv. plk. čsl. justiční služby Springer-Suraševský, který si stále prodlužoval dovolenou ze služby a rozprodával hodinky. † Fr. Seidl, syn býv. velkouzenáře z Prahy, nebyl přijat do LSCo (kompanie) a odešel zpět k cirkusu. † Prof. Ad. Šimek (52), člen chilské hudební akademie, který po 27 letech (v létě m. r.) opět navštívil CSR, vrátil se od tamtad tak duševně otřesen, že skončil sebevraždou; čest jeho památce. † Videcký deník „Neue Kurier“ ze 7. 1. t. r. přinesl zprávu, že z bratislavského procesu se spolupracovníky J. Vicens je jasné, že oproti dřívějšímu tvrzení byl to právě Imrich Šucký, který pomohl odvléci Dr. J. Bobka do CSR. † Dne 26. 1. t. r. zemřel v USA Karel Morgenstern, býv. vedoucí nákupce fa. Bata Shoe Co. Belcamp, jehož syn pracuje v technologickém ústavě MZU v Bostonu. † Exulanti J. Šumavský a K. Nový odjeli z Kanady na 10 měsíční cestu po Již. Americe. † „Voice of Freedom“, časopis „Operation League of Canada“, kde jsou soustředěni zástupci 18 národ. skupin, přinesl zprávu o hlavním zasedání, jehož se za Čechy zúčastnil Jos. Třebeška jako zást. SCDF. † „Nový domov“ (Toronto/Ont.) snaží se o lepší „spolužití“ s osířelou socialistickou skupinou kolem časopisu „Naše hlasy“. † V Londýně uzavřeli sňatek red. Zd. Mastník a Helena Polívková. † „Der Donauraum“, časopis výzkumného ústavu pro otázky Podunají, vydal jako zvláštní tisk studii univ. prof. Dr. R. Wierera „Národnostní právo v dunajských zemích od roku 1918“; „Zeitschrift für Ostforschung“ vydal jako zvláštní úsek od stejného autora studii „Vliv josefinismu v církevních rozporech CSR od 1918–1938“. † Emilovi a Janovi Vitoušovým přítel z CSR do Mel-

(pokračování na str. 6.)

Svobodná tribuna čtenářů

USVĚDČILA SE SAMI ZE LŽI

V Praze vyšla ilustrovaná kniha „Dopisy z Melbourne“, která má 126 stran, jednající hlavně o zájezdu a pobytu čsl. olympijské výpravy v Melbourne. Sportovní náplň knihy je pěkná, až na ty naivní vložky, plné nesmyslných výmyslů, které nemají s olympijskou myšlenkou a se samotným Melbourne nic společného.

Jakýsi desítkář soudruh J. Reran na příklad píše, že v olympijské vesnici byli jako kučafři příslušníci Hitlerovy armády — Nebo, že z ruské lodi „Gruzie“ byla unesena stewardka. Každé malé dítě v Melbourne ví, že sama utkla, schovávala se tak úzkostlivě v exilních rodinách, že ani australská policie ji nemohla nalézt. Až když „Gruzie“ odplula, sama se přihlásila policii a zažádala o asyl, který jí byl udělen. Dnes je již provdána za ruského exulanta, s nímž šťastně žije v Melbourne.

David, Austrálie.

JEŠTĚ K RÁSNÍ

‘ŽALM K PANNÉ MARI FATIMSKÉ’

Pan O. M., Německo, v souvislosti s kritikou otištěného básně píše: „... Proč na př. kritiku hned ztotožňuje „kasičky“ s česko-americkými katolíky? Tomu tedy u kritiky vůbec nerozumím.“ — Nedivím se, že tomu, jak sám píše, vůbec nerozumí. Když nečte v Americe, tedy nemůže z dálky tak dobře sledovat, o čem se zde ve veřejnosti tak často jedná. Chci tedy panu O. M. podat krátké vysvětlení.

Zde v Americe v katolickém tisku už dlouhý čas probíhá akce vřelých výzev k modlitbám za osvobození naší staré vlasti a také za sjednocení ve více slovanských brahř — zvláště odstěpených ruských ortodoxních — čil modlitby za unionismus. V souvislosti s těmi výzvami k modlitbám se zároveň doporučuje, aby si lidé obstarali „kasičky“, do nichž by občas vhodili nějaký ten ušetřený nebo přebytný desáček a pak při trošce větší sumě ony ušetřené peníze obětovávali jak na podporu katolického tisku, na zaslání časopisu uprchlíkům, kteří si jej nemohou předplatit, tak i na koupi balíků a jejich zaslání do uprchlických táborů. A rovněž i na podporu misijní práce mezi krajany-uprchlíky, roztroušenými v cizině. To jsou záměry všeho účely šlechetné a hodné pomoci. Proto také vedoucí té akce často nabádají ke „kasičkám“ a nabízejí je k dodání pro ten účel.

„Proč na př. kritika hned ztotožňuje „kasičky“ s česko-americkými katolíky?, ptá se pan O. M. Proto, že podobnou akci, vzhledem ke „kasičkám“, žádný druhý spolek ani žádný jiný časopis tu v Americe nepropaguje a nedoporučuje, jenom časopis katolický. Proto nemůže být naprosto žádné pochybnosti, koho tím básník míní.

„... že křesťanství má být živé, horoucí, a modlitby mají být provázeny skutky“, píše p. O. M. To je svatá pravda. Ale což nečiní zdejší katolíci — ba i ostatní zdejší starousedlíci — to samé svými činy pro starou vlast? Vždyť až do Nového roku 1958 se ustavičně hrnuly pomocné balíky do CSR. Ne tisíce, ale statisíce balíků tam naši lidé z Ameriky posílali. Ano, to byla láska k vlasti a k našemu lidu, projevovaná skutky. Rovněž tak i výsledek sbírek z těch „kasiček“ byl takovým pomocným „gestem“. Vždyť čs. komunistická vláda jen v důsledku těch bezpočetných balíků, jež tam byly zasílány, překážela zasílání uvalením těch ohromných cel, neboť z toho chce mít sama veliký prospěch. Tedy co bylo v našich možnostech, to jsme tu pro dobro našeho lidu ve staré vlasti podnikali. Proti komunismu jsme bojovali slovem i tiskem. Naši vůdcové, naše spolky a naše instituce apelovali při mnoha příležitostech na vedoucí osobnosti v americké vládě, a vyzývali je k rozhodným činům v zájmu osvobození Československa od komunismu. Co jsme mohli ještě více dělat?

F. M., Van Wert, Ohio/USA.

PROČ CSR TAK SKONČILA?

A dnes —? Už je 12 let po válce. Kde je ten komunistický blahobyt, o kterém jejich propaganda tolik báje? Mezi jejich šlechtou a ne mezi dělníky? Komunisté dnes vítězoslavně

KULTURA

Křičkův domov

Kolem Nového Města na Moravě je několik vesek a obcí, které na generálních mapách sice zanešeny nejsou, ale které k nám mluví literárními díly Gustava Pálgy Moravského, J. Karafiáta, Dr. J. Hegera, Aloise a Viléma Mrštíků, Betty Zentého, J. Vrány, Justina Michla Brezovského, Terezy Novákové, až po Petra Křičku. Jsme tedy v klínu hor Českomoravské Vysokiny, kde jaro, léto, podzim i zimu malují naši mistři, jako Jelínek, Kavan, Ant. Slavíček, R. Hanych, Fiala, Bukáček, Trefil, Kracík, Balíček, Sila, Beneš, Novák, Jifincová, Wágner, Jambor, Heřman, Panuška, Šindler, Nejedlý, Sigmund, Mehl a řada jiných, se kterými jsme se ve Svatce přátelsky setkávali. A Žákova hora i Devět skal, stejně jako řeky Svratka i Fryšávka, rybníky Medlov i Dávků byly nejpřívětivějšími společníky Petra Křičky.

Z Maršovic chodíval na reálku do Nového Města na Mor. Vystudoval chemii, ale už jako student žil dvojitým životem. Kdo z paměti dovede přednést 500 veršů z Puškina, ten je jistě velmi blízko plnému žití literárnímu. A Petr Křička své první verše vzpomínkové lyriky rozehrává otevřením, čistým rytmem. Excelentní překladatel Puškina a řady jiných výhodních básníků se stal fanatickým Slovanem. Za nacistické okupace utíkal z maršovické rychty do Cihajských lesů, aby žil s partyzány, aby žil v nových přátelstvech s mladými ruskými důstojníky, kteří byli shazováni do našich lesů.

Petr Křička již 5. května 1945 se vydává pěšky do Prahy, tuše, že musí přijít konec a že musí svobodu oslavit v Praze. Přijíždí tam na ruském tanku a ze svého vinohradského bytu dělá centrum schůzek ruských literárních osobností, byt vojáků, a žije. Žije rád a opět si noutuje své verše z „Maršovského babiččina valčíku“, zbuděného bratrem Jaroslavem.

Politická disharmonie se však vybrocuje a Petr Křička tuší nový soumrak českého národa. Píše, mluví, jedná. Moje návštěvy jsou přerušeny eskortou do Uh. Hradiště, kde ve vymyšlené akci „Katolická Morava“ jsem vedoucím celostátní ilegální organizace. Strašlivých 13 výsledků, nemocnice, intervence přátel a můj návrat do pražských vězení.

Ruzyň, Karlák... a na Pankrác moře přinesla pozdrav chotě pana Křičky — Uteklo několik měsíců a já jsem mohl opět sedět v Křičkově pokoji spolu s Místrem Ladou a jedním ruským profesorem.

Poznání Kalvarie katolické inteligence v komunistickém režimu žene Petra Křičku k nám na Vysočinu. Na Vinohradech se s námi loučí, a s batochem na zádech jakýmkoliv dopravním prostředkem, jakoukoliv cestou utíká z Prahy se srdcem bolestivým. Za Novým Městem na Mor. v Moravci hledá a nalézá útulek u svých přátel. Ale jen na krátko. Z lítosti nad osudem českého národa Petru Křičkovi puká žalem srdce... A z maršovické rychty jde v pozdním létě 1949 pohřební průvod na hřbitov do Nového Města na Moravě. Křičkův strýc básník Jan Karník (MUDr. Svitil) mluví nad rakví a mladý Vojta přednáší Puškinovy verše —

Dávám sběhem Petru Křičkovi a jeho kraji, který je domovem také mým, a přechám do daleké ciziny, ale nezapomínám vzít si sebou i Křičkovy básně „Chléb a sůl“.

„A večně milovat mě bude lid...“

Jindra J., Argentina.

ONDRÁČ

Petr Křička:

Vít Ondráč, soused náš, na statku hospodařil, jež koupil praděd Jan, kde děd i otec žil. Zlý přišel kdysi host: let dlo požár zmařil. Vít Ondráč, soused náš, grunt nový postavil.

Choť mladou pojal Vít, by vše s ním rozdělila, jak dobré, tak i zlé, — by rod se zachoval. Když zemřela, děl Vít: „Tak boží vůle byla“; a v práci úsilovně zapomněl na svůj žal.

Tři syny Ondráč měl. Tři syny pokosila smrt v jeden krátký rok, tři syny v květu let. Tu hořce zaplakal. — Než stejně tam, kde síla duh pozdních nadějí, sít bude sýrý kmet.

Rád hledím za tebou, když po úhoru strážím jde brázdu mlčeliv a schýlen za radlem, a cítím, Ondráči, že jeden z hrdin Páně, jichž věrně ruce Bůh mou rodou světil zem.

(Ze sbírky „Šípkový keř“.)

Kulturní zprávy

Před 30 lety zemřel brněnský spisovatel R. Těsnohlídek. Čs. tisk vzpomínal 13. výročí smrti Karla Hašlera. Č. „Svobodné slovo“ ze 14. 1. t. r. přineslo interview s herečkou Annou Sedláčkovou, jejíž dcera Marcela účinkuje v pražských kabaretech; Stella Májová hraje v ABC divadle. Č. Houslistka Bedřicha Seidlová a R. A. Dvorský v poslední době opět veřejně vystoupili. Č. Dne 12. t. m. byly promítány v Oberhausen/Záp. Německu na mezinárodním film. festivalu 6. kreslené a trikové filmy. Č. K 60. výročí českého filmu budou v ČR opět hrány filmy z doby před 1. svět. válkou, jako na př. „Extase“ (režie J. Machatý), „Mrvnost nade vše“ (M. Frič), „Reka“ (Rovenský), „Svítání“ (Kubáček), dále filmy, v nichž hrála Nedošinská, Hugo Haas (dnes v USA), J. Voskovec alias Petr Dolan (dnes v USA) atd. K oslavám byl pozván známý kameraman V. Vích (60), který žije t. č. v Itálii. Č. „Svobodné slovo“ otisklo 2. t. m. interview s Gust. Machatým o českém filmu. Č. „Nezávislý“ americký producent M. Todd, který byl v Praze na návštěvě, jednal o výměně některých amer. filmů za 6. kreslené a trikové filmy. Dále byla v Praze podepsána předběžná smlouva o čs.-americké koproduci filmu „Válka s milky“ v hlavní roli s J. Werichem, který má natáčet US film, společnost „Enterprises“. Č. Po prvé po 23 letech byla hrána v Praze Wagnerova opera „Mistři pěvci norimberští“, a v Brémách byla premiéra Smetanovy opery „Dalibor“ ve zpracování Kurta Honolky. Č. V C. Budějovicích byla uvedena opera švýcarského skladatele P. Burckharda „Ohňostroji“, s písní „O, mein Papa“. Č. Klavírista Jan Panenka měl 13. 1. t. r. koncert v Kolíně n. R. s velmi dobrou kritikou. Č. Janáčkovu kvarteto hostovalo v lednu t. r. v Londýně a Vlachovo kvarteto vystupovalo v únoru t. r. v Německé spol. republice. Č. Český vědec C. Loukotka, který dostal stipendium od brazilské vlády, studuje etnografii a lingvistiku jihoamerických Indiánů. Č. Lidový umělec Heřman Landfeld z Surážnice byl jmenován spolupracovníkem Čs. akademie věd v oboru keramiky. Č. Dokončený „Přiruční slovník českého jazyka“ obsahuje na 11.000 stranách 250.000 hesel.

PŘILOŽENÉ SLOŽENKY

použijte na zaslání dluhu za „Bohemia“ a dalšího předplatného. Kdo svůj dluh nevyrovná, tomu přestaneme náš list zasílati.

BENEDIKT:

Komunistické pohádky o Australii

Od dob Kischova „Přistání v Australii“ (r. 1934) nevyšla v Československu žádná kniha o Australii. Až na sklonku loňského roku se objevila na knižním trhu kniha „Setkání pod jižním křížem“, již vydala „Mladá fronta“ v Praze a jejímž autorem je soudruh Karel Bureš, komunistický novinář, přeškolný z Moravcovy Kuratoria.

Kniha začíná po komunisticku již úvodem: „V Australii je konservativní vláda. Předsedou australské vlády je Menzies, vůdce pravice, který svedl před dvaceti lety tvrdý boj s velkým Kischem. Menzies dělá anglo-americkou politiku. Vládní opozici je Labor Party. Její předseda Ewart je pokrokový člověk. Má zásluhu na tom, že komunistická strana v Australii nebyla rozpuštěna.“

Životní slasti a strasti v Australii autor popisuje takto:

„V Australii se vyčepuje několik pěkných sudů piva na každého zdatného Australana za rok. Australské pivo je opravdu dobré. Různé, silné (18°), dobře prochlazené. V každém případě je pivo v horkých dnech nejbodnější nápojem po těžkých kusech masa, které Vám předkládají na stůl večer, v poledne a dokonce i ráno.“

Co tomu říkáš, český čtenáři v Československu? Nesbíhaly se Ti při čtení sliny? Neproklínal jsi autora, když předtím na několika stránkách líčil Australii jako zemi žebračků, bílých otroků a hrlozů?

Před svým odletem na olympijské hry autor šel poznatky o Australii od býv. konsula v Sydney, Kavky, který ho ujišťoval, že v Australii domorodce možná již neuvidí. Jsou prý odsouzeni k zániku! Ale autor je v Australii nejen viděl, nýbrž dokonce si jejich fotografiemi vyzdobil i knížku, s pochvalou, jací to jsou vynikající lidoví umělci! Soudruh Bureš totiž sám sebe usvědčuje ze lži, což nedělá ani baron Prášil ani Kisch.

Jednu celou kapitolu autor věnuje „chodáčkovi“ Joe Symanovi, který se kdysi jmenoval Josef Steinmann a do Australie přijel z Prahy na vystěhovalecký pas. Tento ubožáček, který již 12 let bydlí v nejprepychovější melbournské čtvrti, nenaseřil si prý ještě na domeček. Nikdy prý ještě nebyl v kině, divadle nebo na koncertě. A nemá si komu postěžovat! Ale má dvě dodávková taxi-auta. S jedním jezdí

Přinášíme portrét našeho krajana Jana Boučka, žijícího již od r. 1911 v USA. Narodil se r. 1895 v Telnici u Brna. Již v 15 letech odjel z domova do učení do Vídně, kde jako český hoch těžce snašel přikročí ze strany vídeňských příbuzných. Proto již po jednom roce vyemigroval do USA. Zde vystřídal s počátku řadu zaměstnání ve městech i na americkém venkově. Za I. světové války pracoval těžce na budování železnice a později na stavbě tunelů. V době světové hospodářské krize pocítil bídu a hlad. Potom se přestěhoval do Kalifornie, krátkou dobu vedl vlastní hostinec a stal se kuchařem na soukromé škole v Los Angeles. Za II. světové války byl nostinským v Hollywoodě a mimo svého zaměstnání vynalézal všelijaká zlepšení a u-

MIL. J. BROUČEK:

V měsíci říjnu

(Karl Šteklvi k padesátce)

V měsíci říjnu divná příroda: básníka mučí, láká národa.

Básník je v říjnu samý spleen a hněv: kde hrst žila — „rab“, pláč, kde zořil zpěv.

V měsíci říjnu básník umlká: nad národem jdou temná oblaka,

na místě pluků slavoých legií, strejčů pár žije ze stipendií.

V měsíci říjnu divná příroda: rád by se básník větil v nimroda,

a místo zvěře z amerických „busbí“, zbábělost vyhnal z exilových duší...

Portrét měsíce

snadnění práce a obdržel „Patent of Invention“ (patent na vynález). Nyní pracuje již 10 let v Los Angeles v keramickém oboru.

Jan Bouček byl v životě odkázan vždy jen sám na sebe a vypracoval se do slušného postavení. Při tom si vždy zachoval zdravé politické názory a již za první CSR odsuzoval sebevražednou politiku Hradu. Pro svůj zásadní protikomunistický postoj byl hrubě napaden v „Rudém právu“ a dalších pražských, komunistických novinách. Boučkovu odpověď na tento útok přinesla „Bohemia“ z října 1956.

Jan Bouček je zářným příkladem prostého, poctivého člověka. Nezištně pomáhal nejen mnoha politickým uprchlíkům, kteří po r. 1948 přijeli do USA, nýbrž i potřebným v Západ. Německu. Nikdy neviděl rozdílu mezi Čechy a Američany-starousedlíky a novými exulanty, a vykonal vše, co bylo v jeho možnostech. Nepomněl více, než mnohý funkcionář a pozemský statky obdařený člen krajanské Ameriky.

Český exil přeje J. Boučkovi hodně zdraví i spokojenosti a mnoho dalších úspěchů.

Jazykový sloupek

Od 1. 1. 1958 jsou v platnosti nová Pravidla českého pravopisu. Přinášíme řadu změn, zejména v počestování cizích slov, na př. teorie a reatoge místo theorie a roentgen, zjednodušení při psaní některých slov, jako na př. sání místo ssátí, viník a vinice místo vinník a vinnice. Rovněž i zkratky jsou zjednodušeny, takže se píše např. místo na př., tr. místo t. r., tm. místo t. m. Dále je několik zásadních pravopisných změn jako sirup místo syrpu, zdůli místo zdůly, slovo tác se skloňuje podle hrad: tác — tácy, atd. Rovněž se upravuje psaní předložek „s“ a „z“, označování dělek, psaní velkých písmen, rozdělování slov a pod. Gramatika se mění celkem u 3% českých slov a u 5% je možno používat vedle dosavadního pravopisu i pravopisu nového. Většinou se však jedná o nepodstatné změny, které si může každý lehce osvojit.

Redakce „Bohemia“, stejně jako redakce časopisu „Nový život“ v Římě, rozhodly se napříště používat nový pravopis. Technicky to pochopitelně nebude najednou.

Možná, že používání pravopisných změn vyvolá polemiky v exilním tisku, nemůžeme se však vyhnout pravdě, že česká řeč je živá spíše ve vlasti než v zahraničí. Také v CSR byly hlasy proti novotám a nejostřeji se ozval stařík fejetonista Karel Horký (dříve vydával časopis „Fronta“), který napsal v „Lidové demokracii“ z 15. 1. t. r., že v nových Pravidlech jsou „vedle podivností i těžké nesprávnosti“. Redakce „B“ nechce kritizovat, neboť je přesvědčena, že každá jazyková nepřirozenost stejně zanikne. Každá živá řeč se vyvíjí a my chceme, když se vrátíme po osvobození domů, mluvit a psát stejným jazykem jako náš český národ.

Vedle pravopisných změn tvoří se dnes v Českých zemích řada nových slov, která jsou emigraci často neznáma a proto budeme v našem „Jazykovém sloupku“ taková slova uvádět a vysvětlovat. Tedy nejen to, že podle nového pravopisu je možno psát „Uzenáči“ byli za výkladem, ale i to, že helikoptéra má český název vrtnouk a pro německý výraz „Schaumgummi“ jsou v češtině dvě slova: mechová guma.

red.

Sputniky jsou ještě velkotovárný na klam, podvod a lež.

Soudruh Bureš, takto žurnalista dnešní Prahy, je jen jednookým českým Honzou, tím dobromyslným hlupáčkem, na kterého nestály všechny moskevské masti, potřebné pro každého mazaného filutu. Po přečtení jeho bajek připadl mi na mysl výrok spisovatele B. Brechta, jenž v „Galileově životě“ říká: „Kdo nezná pravdu, je pouze hlupáček, kdo však ji zná a překrucuje, je zločincem!“

Nové knihy

„30 let českého salesiánského díla“. 62 stran. Vyd. čestí salesiáni v exilu, Turin.

Adolf Mokry: „PRVNÍ KROKY“. Peřlivý a přehledný popis historie v letech 1848, pražské bouře a jednání s Vídní. 37 stran, velmi hezká úprava. Cena 2 dolary. Vydala Skizeň svob. tvorby.

A. Leutwein: „Donner Berichte aus Mittel- und Ostdeutschland“. Podrobný rozbor kolektivních podnikových smluv v sovětské okupační zóně Německa. 112 stran. Vyd. „Bundesministerium f. Gesamtdeutsche Fragen“, Bonn.

Jednou větou...

(pokračování ze str. 4.)

bourne 80 letá maminka; téměř 5 let usilovali o to, aby ji dostali přes Zeleznou oponu. † Manželům Ot. Koeniga, který prodělával boje v Indochíně, narodila se ve Francii dcera. † Manželům Mojmiru Zachara v Sydney se narodila trojčátka. † Odborný kanadský časopis „Canada Poultryman“ přinesl velký článek zemědělského inspektora Britské Columbie Mr. Gasperova o českém exulantu Jos. Neubauerovi a jeho manželce, kteří vybudovali jednu z nejlepších slepičích farem v Kanadě, takže v r. 1956 vyprodukovali přes 1½ milionu vajec v hodnotě 51.000 dol., a na Kanadské národní výstavě v Torontě získali za vystavená vejce 1. i 2. cenu. † Protestant. kazatel J. K. Zeman si stěhuje v „Husově lidu“ (Chicago, listopad 1957), že při cestě po Evropě navštívil i Londýn, kde žije na 3.000 Čechů a Slováků, ale kde nejsou žádné české protestantské bohoslužby; když si přál stromážditi krajany k evang. bohoslužbám, neodpověděl přátelům ho od toho odradili, poněvadž by prý stejně nikdo nepřišel. † Dr. Fr. Schwarzenberg byl jmenován čestným rytířem velkého kříže suv. Maltežského řádu. † Dušan Zvonar, známý plavec ze Slaviie, se v USA oženil s Evou Smejkalovou. † V Torontě/Ont. zemřel Arnošt Dvořák. † Jos. Anderle a Soňa Kučerová uzavřeli ve Wilmette/USA sňatek. † Textilní závody INTA akc. spol. v B. Aires, vedená F. Deutschem ze Dvora, vyplácí 50% dividendu na akcii, což je dosud v Argentíně rekord. † Z Argentiny přesídlili do USA Pavlíček a rod. Zimova. † Red. Lad. Průdek a Věra Lacinová z Montrealu uzavřeli v Kanadě sňatek. † Z Francie vyemigroval do USA mr. Sv. Janouch, býv. čs. letecký attaché v Paříži. † Čsl. nář. rada v Americe zakládá „Společnost pro vědu a umění“. † V Kapském Městě byl vysvěcen na katol. kněze P. F. Čížkovský. † Gen. taj. „Sudetskonočnické rady“, bavorský posl. Dr. Walter Becher, odletěl na 4 týdenní návštěvu do USA, kde chce navštívit americké přátele sudetskonočnické, zájmů, a rovněž navázat kontakt s exilární organizací; doprovází ho Jiří Brada. † Titovi jugoslávské úřady vydávají nové české maďarské uprchlíky, kteří žádají o azyl, do CSR a Maďarska. † V Londýně zemřel býv. kpt. letectva J. Pišek. † Slovinci v Caveatu/Australii si vybudovali vlastní kostelík. † V Paříži byl 24. 1. t. r. uspořádán přednáškový večer o literárním životě a situaci vzdělanců v CSR, na němž promluvil Jan Cep, Pavel Bartoň a Jiří Pistorius.

NĚKOLIK ZÁBĚRŮ ZE SPORTU
DOMA I V EXILU

Letošní krasobruslařská mistrovství Evropy v Bratislavě přinesla úspěchy českému krasobruslařskému sportu. Suchánková s Doležalem obhájili útlul evropských mistrů v párech, zatím co Karol Divín dovedl konečně zdotat Francouze Gilettho a stanul poprvé na vrcholném evropském stupni vítězů. V soutěži žen se stala opět mistry mladičká Rakušanka Wendlová. Češka Jindra Krampeřová, přes smůlu ve volné jízdě (dvakrát upadla), obsadila 6. místo. Mezi 15.000 diváky jsme viděli hodně žen v jednotných sátcích a málo elegance. Líbila se nám v přestávce obecenstvem zpívaná píseň „o paňi ve zlatém košáře“, tak populární v celé CSR.

V Paříži, na letošním mistrovství světa, obsadil Divín 4. místo a dvojice Suchánková-Doležal druhá, za mistry světa, jimiž jsou Kanadáné Barbra Wagner-Robert Paul. Hokejovou ligu vyhrála znovu brněnská „Červená hvězda“. Zatím co Praha bude mít v příští sezóně v nejvyšší soutěži pouze jedno mužstvo „Spartak-Sokolovo“ („Motorlet“ sestupuje), rozšíří počet brněnských s největší pravděpodobností vedoucí mužstva II. ligy „Královské Pole“ a „Spartak-Brno“ na tři účastníky.

Dne 28. února bude zahájeno mistrovství světa v ledním hokeji. Šance čs. mužstva nejsou valné, i když se dá počítati s dobrým umístěním ve střední tabulce. Poslední zkouškou k světovému mistrovství byl mezinárodní čes. turnaj s těmito výsledky: CSR A-Wembley Lions (Londýn) 5:3, CSR B-SSSR 1:3, CSR A-SSSR 3:6, CSR B-Wembley Lions 2:8, CSR A-CSR B 7:5 a SSSR-Wembley Lions 7:2.

ZPRÁVY Z ČS. SPORTU

Spartak-Praha-Dynamo (Slavia) Praha (18. 2. t. r.) 5:4. † RH-Bratislava na zájezdu v Indonésii vyhrála všechny fotbalové zápasy. † Mužstvo dámské házené Slavoje-Praha sehrálo řadu vítězných zápasů v Německé spolk. republice. † Emil Zátopek vyhrál mezinárodní přespolní běh na 12 km v San Sebastiánu a to před Ameurem (Francie), Jurkem (CSR), Perkinsem (Anglie) a Jouretem (Belgie). † J. Kuchyňa trenuje v Krakově klub „Wisla-

Guardia“ a K. Finek „Crakowii“. † Trenérem národního fotbalového mužstva je Karel Kolář. † Vlasta Kopecký, býv. hráč SK Slavia, trenuje národ. mužstvo dorostenců. † Václav Bubník se stal ve východním Berlíně trenérem „národního“ mužstva Německé sovětské zony. † Ed. Farda je novým hokejovým trenérem RH Brno a býv. trenér V. Bubník převzal trenink dorostenců. † Karel Nepala, býv. útočník SK Zidenice, trenuje t. č. MEZ Zidenice. † Býv. trenér AC Sparty, F. Sedláček, trenuje t. č. Hradec Králové. † Ing. Karel (Prešov), Starosta (Vítkovice) a E. Šrbeček (AC Sparta), mají odejít jako trenéři do Egypta a Sudanu. † V. Preis se stal trenérem Spartaku Praha (AC Sparta). † 3 čs. reprezentanti cyklistiky byli odsouzeni k vysokým trestům za pašování zboží z Rakouska: L. Fouček dostal 4½ roku a 18.000 Kčs pokuty, Nouza 18 měsíců a 12 tisíc Kčs a Kosta 12 měsíců a 10.000 Kčs pokuty. Také Ivan Andreacovi byl začátkem ledna t. r., po návratu ze Stockholmu, zatčen za pašování zboží. Pro „devisové přestupky“ byla na doživotí zastavena činnost čs. motocyklovým závodníkům: Ing. Hugo Rosákov a Josefův Sylkovic. Závodník Rudolf Havelka dostal 14 měsíců vězení. Byli ve spojení s rakouským obchodníkem Franz Schillerem. Moravák.

citujeme:

Svobodné slovo

Praha, 27. listopadu 1957.

NÁROK NA BYT VE VLASTNÍM DOMĚ

Můj otec vlastní dům. Já jsem ženatý a máme děcko. Protože bydlíme u ženiny rodičů, rádi bychom se nastěhovali do bytu v domě mého otce. Mám na to nárok?

V. Kříž, Smržovka.

Nárok na získání bytu v domě svého otce měl byste pouze v tom případě, že by domek měl povahu rodinného domu. Jedná-li se o dům širšího, nemáte ani přednostní nárok na přidělení bytu, i když se nějaký byt v domě uvolní. Zbývalo by pak jen uvažovat o event. směně bytu.

Redakce.

SEZNÁMENÍ

Hezká, agilní, vzdělaná Češka z výborné rodiny, v nejlepších letech, touží po přátelství nebo přátelství s inteligentním krajanem od 45/172. Zn. „Nejlepší kamarád“. Dopisy do redakce „Bohemia“.

Další zatčení

V Jihlavě bylo odsouzeno 16 „rozkrádačů masa“: Leo Dolejší na 5 let, J. Drexler na 4, O. Meduna na 3 roky vězení atd. † V Liberci byli odsouzeni M. Loučák a J. Peněk, vedoucí tělovýchovného střediska ve Mšeně u Jablonce, za rozkrádání po 7 letech, dělnice Růžena Schneiderhanová na 5 a Libuše Frantová na 3½ roku za zaslání zpráv v dopisech do Záp. Německa, ředitel Josef Hanzlovský na 14, B. Jirka na 13, B. Spáčil na 10, Ed. Pavlů na 8, Ant. Procházka na 10, V. Hořejší na 7, Jar. Zeman na 5, Jar. Benda na 6, řed. O. Drašar na 10 a B. Lhota na 3 roky za machinace s látkami ze skladu Libereckého velkoobchodu oděvním zbožím. † V Praze byli odsouzeni Jar. Kohout, šéf kontrolního oddělení Stazky, za podvody na 4 roky, Boh. Šihánka, pokladník ROH-krajského výboru spotřebních družstev, za zpronevěru na 7 let. Za rozkrádání uhlí byli odsouzeni J. Steiner na 4½, V. Fügner na 3, V. Šimáček na 3½, V. Bejček na 3, C. Adam na 2½, J. Kotnauer na 2½, J. Janýšek na 2½, A. Mol na 2 roky vězení atd. Za rozkrádání majetku v „socialistickém vlastnictví“: Fr. Hocke na 4, K. Havlíček na 4, O. Dobrovolný na 6½, V. Plichta na 3½, Jos. Týbl na 3, Boh. Zich na 3, Vavruška na 2½ roku vězení, atd. Fr. Trojan, vedoucí obvod. staveb. podniku Praha XIV, na 4, Jar. Novotný na 1 rok vězení za „nesvědomitost“ při opravách staveb. Rob. Nevrla za „rozšiřování nepravdivých zpráv o CSR“ na 18 měsíců, dále rabín Farkas za styk s izraelským konsulem v Praze. Technický úředník CKD-Stalingrad, J. Stibinger, na 3½ a dílovedoucí J. Kuklík na 2 roky za vinu při prasknutí roury s parou, při čemž bylo 6 dělníků smrtelně opáleno a 8 těžce popáleno. Pražský „švec z Kopníku“, Vorlík, dostal 4½ roku vězení za neoprávněné nošení vojenské důstojnické uniformy, ve které zastavoval důstojníky čsl. armády, zjišťoval nedbalost v oblečení a vypůjčoval si peníze. † V Lysé/L. byli odsouzeni Karel Sekera na 5, Boh. Ross na 4½, Jiřina Sekerová na 1½, O. Matyášková na 1 a Václav Šmeral na ¾ roku vězení pro rozšiřování protistátních letáků. † V Prostějově byl odsouzen MUDr. L. Wiedermann, býv. řed. hygienické stanice v Prostějově, za podvody na 4 roky vězení. † V Olomouci byli odsouzeni za vinu při železničním neštěstí ve Vrbatcích (15 mrtvých a 18 těžce zraněných) J. Netesal na 4½ a J. Grepel na 1 rok vězení.

NESLO MĚSÍCE:

ZAPLATIT PŘEDPLATNÉ

(pokrač. ze str. 1.)

Jde o komunisty v RFE

podstatou? Zajisté socialismus. Roku 1917 začala nová epocha lidstva. Pozorujeme na každém kroku, že ruská revoluce je víc než jeden stát, že je to světový názor, za nějž bojují muži na všech místech země.

Na str. 121/122, již tehdy před veřejností obhajoval sebevražednou koexistenci s SSSR: „Co chce ruská revoluce od nás a co chceme my od ní? Doufáme, že svět, dosud nebezpečně rozštěpený, dohodne se na tomto stanovisku: mír, ne násilí; ve volném soutěžení necht zvláštní systém lepší, výkonnější a morálnější. Ruská revoluce, která si vytvořila tak mocný stát, může již pracovat a žít bez nervosy.“

A hned nato přímo dogmaticky prohlašuje, který systém je lepší, výkonnější a morálnější a tudíž na straně kterého systému je místo čs. inteligence:

„Kapitalismus je výrobní a spotřební anarchie. Přirozené místo inteligence je na straně hospodářského plánu. Ani demokracie ani inteligence nesmějí svůj osud spoustat s kapitalismem... Dlouho sloužila inteligence kapitalismu, jehož charakteristickou známkou je, že není zcela inteligentní.“

Jestliže Chruščev nedávno zvěstoval na americké televizi Američanům, že jejich budoucí budou již žít v socialismu, pak Ferd. Peroutka Chruščeva předešel o celé hony a již tehdy – v r. 1947 – nedůvěřivě, opatrně českému člověku plamenně zvěstoval:

„Mnohokrát jsme řekli, že u nás je jediný vývoj možný: k socialismu. Pomáhali jsme svou činností k tomuto vývoji nebo jsme překáželi?... položením základních kamenů k socialismu připravit budoucnost, k níž dříve nebo později se obrátí celý svět. Je třeba, aby každý jednou mohl říci s hrstí: byl jsem při tom, pomáhal jsem!“

Ferd. Peroutka tedy „při tom“ byl a pomáhal ze všech sil. A když bylo po únorovém puči r. 1948, nebyl komunistickou policií zatčen a měl možnost odejít poměrně s velkým majetkem do zahraničí. Zde vydal v zimě r. 1949 brožuru „Byl Dr. Ed. Beneš viněn?“, v níž se ještě snažil omývat činybno a zločinou politiku Dr. Beneše. Však nejen to. Dne 1. 5. 1951 prohlásil ve svém zahajovacím projevu v RFE: „Já a moji přátelé budeme pokračovali tam, kde jsme předtím leželi pře-

stali.“ Tím jasně udal poslání a cíl čs. oddělení RFE. Neboť kde pan F. Peroutka se svými socialistickými přáteli skončil v únoru 1948, je dokonale známo: v dlážděné cestě komunismu. To dokazují jak uvedené již citáty, tak i oficiální Košický vládní program, k němuž se pan Ferdinand i se svými přáteli hlásí dodnes. Aby bylo naprosto jasno, co onen Gottwaldův Košický program říká, přinášíme z něj alespoň citát:

„Zcela nově bude vybudován i v kulturním ohledu náš poměr k největšímu našemu společníci – SSSR. K tomu cíli nejen bude z našich učebnic a pomůcek odstraněno vše, co tam bylo antisovětského, mládež bude i náležitě poučována o SSSR. Ruský jazyk bude proto v novém učebním plánu z cizích jazyků na prvním místě. A bude postaráno i o to, aby naše mládež nabyla potřebných vědomostí o vzniku, zřízení, vývoji, ekonomii a kultuře SSSR. Na univerzitách k tomu účelu budou zřízeny i nové stolice: dějin SSSR, ekonomiky SSSR a práva SSSR.“

Však nejen Peroutka, ale všichni, všichni ve vedení čs. oddělení RFE mají stejnou prokomunistickou minulost.

Prvním evropským ředitelem čs. oddělení RFE byl Pavel Tigríd-Schönfeld. Před II. světovou válkou byl spolupracovníkem prokomunistického časopisu „Levá kultura“. Za II. svět. války byl v Londýně, kde udržoval spojení s vedoucími čsl. komunisty Slingem, Noskem, Clementisem, Kreibichem. Po válce byl v Praze m. j. šéfredaktorem lidoveckého „Vývoje“, který za jeho éry uveřejňoval také i prosovětské články, jako na př. 7. 12. 1946 redakční článek „Úkoly a výsledky“, v němž je českým katolíkům-nekomunistům říkáno mj:

„Neváháme znovu zdůraznit, že si nehodláme nikdy plést či slučovat účtu ke generalissimu Stalinovi s velmi kritickým postojem k ministru Nejedlému či Kopeckému... Neváháme také zdůraznit, že generalissimu Stalinovi si vážíme nikoliv proto, že je vedoucím činitelem komunist. strany SSSR, ale také proto, že je dobrým vůdcem svého národa, že je přítelem našeho státu, že je jedním z těch státníků, kteří se skutečně upřímně snaží o světový mír a v nejbližší řadě také pro jeho slova: Jak si to uděláte, tak to budete mít. To jsou naše důvody, důvody nemarxistů, a jsou čestné.“

Svou socialistickou minulost Tigríd v letech 1945–48, dokud vystupoval za Šrámkovu lidovou stranu, přechodně příkladem klamavého klerikalismu, aby ji opět zcela odhalil zde v exilu, jak dokazuje časopis „Svědectví“.

Tigrídovo ředitelské místo v RFE převzal další socialista a komunistický kolaborant Mir. Kohák, který společně s prof. Vr. Buškem, rovněž vedoucím redaktorem RFE, podepsal ještě po únorovém puči „Provolání věrným stoupencům čs. strany národ. socialistické“, v němž se postavili s nadšením a bezvýhradně za únorový komunistický puč: „Vitáme rozhodnutí pana prezidenta republiky, které vedlo stát z těžké politické krize a stavíme se bezvýhradně za vládu Národní fronty pod vedením Klementa Gottwalda.“ („Svobodné slovo“ 27. 2. 1948.)

Po Kohákově obsadil ředitelské místo v čs. oddělení RFE opět další skalní socialista a komunistický kolaborant, Julius Firt, který je mnichovským ředitelem dodnes. Firt byl bojovníkem za socialismus již před II. svět. válkou. V r. 1945 pak dokonce podal společen s komunistickým poslancem Josefem Valo turné po USA, kde byli hosty slovenské sekce prokomunistického spolku „International Workers Order“ (IWO). Jak se přibližoval o dlážděné cesty komunismu po r. 1945, dokazují jeho vlastní slova, pronesená na zasedání politické sekce valného sjezdu čs. národ. socialistické strany v Praze („Svobodné slovo“ 2. 3. 1947):

„Svým postojem a svojí obětí zachránili jsme národ. frontu pro ohrožení budovatelské. Jsme tedy nejen jejími tvůrci, ale její mocnou oporou.“

Členem ředitelství čsl. oddělení RFE v Mnichově je již 6 let další skalní socialista a veřejný spolupracovník s komunisty, Miloš Vaněk, spoluzakladatel čsl. komunistické strany (KSC) a býv. vedoucí funkcionář KSC. Jelikož americké vedení RFE se snaží uto Vaňkovu minulost popřít, poukazuje na dva nesporné důkazy: „Otův slovník naučný“, Praha 1934, Dodatky III-1, str. 690, a dále „Masarykův slovník naučný“, Praha 1933, Sv. VII, str. 655. – A dnes je tenýž Miloš Vaněk hlavním pilířem a vedoucím redaktorem hospodářské redakce RFE.

Dalším členem ředitelství čsl. oddělení RFE v Mnichově je komunistický kolaborant Dr. Martin Kvetko, o němž Dr. St. Lukáš napsal v „Otevřeném dopise“ Američanu Richardu J.

Condonovi, evropskému řediteli RFE, dne 14. 8. 1955: „Přes všechny důkazy o prokomunistické minulosti krále slovenských komunistických kolaborantů, Dr. M. Kvetko, americké vedení RFE ho v r. 1955 jmenovalo ředitelem čsl. oddělení.“

Tak bychom mohli dále pokračovat ve výpočtu skalních socialistů, kteří mají hlavní slovo v čs. redakci RFE, přes Otto Gráfa po Jožku Pejškara, který v r. 1950 spolupracoval s komunistickým agentem prof. Boh. Černým, až bychom skončili u Fr. Listopada-Synka, který ještě v r. 1950 vydal oslavnou básně na Stalina, a u národ. socialistického hrobovníka Fr. Ruazy, o kterém bylo v exilu již v r. 1956 napsáno, že byl v Berlíně v přátelském styku se Zvolenským, Běhalem, Mikešem a Jiří Kaiašem, vesměs národ. socialisty, kteří byli do exilu vysláni jako komunističtí agenti a všichni čtyři se k neštěstí stovek rodin českých vlastenců doma vrátili i s materiálem do CSR.

Čsl. oddělení RFE ovládají tedy jen veřejní komunističtí kolaboranti, kteří dodnes hájí lidovou demokracii a Košický vládní program, vypracovaný komunisty v Moskvě. Není proto divu, že národ byl Peroutkovou společností z RFE celé roky denodenně klamán a že mu byl vřele doporučován, ba přímo vnucován, komunismus Titův a v poslední době opět komunismus Gomulkův, kterého Peroutka ve svých relacích dával českému lidu za zářný vzor. Tedy komunismus, komunismus a opět komunismus. Komunismus každým dechem. Za každý americký dolar aspoň jediné slovo pro socialismus. Vždyť si jen namátkou vezmeme relaci V. Holečkovského (za řed. P. Hrubého), vysílanou 19. 1. 1953, v níž mluví o sovětské říjnové revoluci z roku 1917 a o Leninových dubnových thesích:

„V dubnových thesích je obsažen bolševický program, kterému nemůžeme upřít demokratický revoluční charakter!“

Komentáře věru netřeba.

Fr. Janík-Horák.

(Příště pokračování o poměrech v RFE.)

BOHEMIA, list Českých demokratických federalistů, vychází jednou měsíčně. Redakce: Köln-Ehrenfeld, Hansemannstr. 54-58, telefon 558 38. Návratní hodiny: pondělí – pátek od 14 do 15 hodin. Vedoucí redaktor a odpověď zodpoví listu Fr. Janík-Horák. Majitel a vydavatel V. Pátek. Příspěvky se nevracejí a ochotně přijímají. Poděpsané články, uveřejněné v listě, nemusí být vždy shodny s redakcí. – Toto číslo bylo vydáno dne 27. února 1958. Tiskem vlastním.